

סדרת "השוליים"

ירח בשולי נהר

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אכמון

אילונה אנדרוז

ירח בשולי נהר

ספר שני בסדרת "השוליים"

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Bayou Moon | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2010 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.
Published by arrangement with Nancy Yost Literary Agency

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: מורן שין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@ |
ahavot.com | www.ahavot.com ולדורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2022 Ahavot Publishing Ltd. | HaEgoz 6,
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

מסת"ב: 978-965-92843-1-5
נדפס בישראל תשפ"ב 2022 Printed in Israel

לג'ין וג'יין בלנקנשיפ
אתם לעולם לא תקראו את הספר הזה,
אבל לא היינו כותבים אותו בלעדיכם

1

ויליאם לגם מבקבוק בירה "מודלו אספסיאל" ונעץ מבט קשוח בחץ הירוק. החץ הירוק, שהיה חתיכת פלסטיק צבועה, לא שיתף פעולה. גיבור-העל נשען באדישות על עמוד המרפסת בבית של ויליאם, בדיוק במקום שבו הניח אותו. טכנית זה קרוון ולא בית, ויליאם הרהר, אבל הוא סיפק לו קורת גג וויליאם לא היה מהמתלוננים.

לחץ הירוק היתה נקודת תצפית מצוינת על צבא גיבורי-העל של ויליאם המסודר על המרפסת, ואילו רצה להציע הצעות, היה יכול לעשות זאת בקלות. ויליאם משך בכתפיו. הוא הבין שלדבר אל בוכה גובל באי-שפיות, אבל לא היה לו עם מי לשוחח באותו רגע, והוא הרגיש צורך לדבר. כל הסיפור היה מטורף.

"הבנים שלחו מכתב," אמר ויליאם.

החץ הירוק שתק.

ויליאם הסתכל מעבר לו אל היער המרשרש ממש מעבר למדשאה. שלושה קילומטרים הלאה משם לאורך הכביש, היער הופך לסתם חורשה של עצי אורן ואלון רגילים של ג'ורג'יה. אבל כאן, בשוליים, העצים ניזונים מקסם וצומחים

לגדלים עצומים, והיער היה עתיק. היום הפך לאיטו לערב קיץ ארוך ועצל, ויצורי שוליים קטנים ונטולי שם רדפו זה אחר זה בין ענפי העצים העתיקים לפני שהחשכה תמשוך את הטורפים ממאורותיהם.

השוליים היו מקום משונה, תקועים בין שני עולמות. מצד אחד העולם השבור, שהיה חסר קסם אבל פיצה על כך בטכנולוגיה. ובכללים. ובחוקים. ובניירת. המקום הארוך לא מתפקד בלי ניירת. העולם השבור היה גם המקום שבו התפרנס בימים אלה מעבודה בבניין.

מהצד האחר, כמו תמונת מראה של העולם השבור, שכן העולם המוזר. שם שלט הקסם, וכל הכוח נמצא בידי משפחות כחולות-דם ותיקות. ושם הוא נולד. בעולם המוזר הוא היה מנודה, חייל, אסיר, ואפילו בן אצולה למשך כמה שבועות. אבל העולם המוזר החטיף לו בכל הזדמנות, עד שבסופו של דבר ויליאם הפנה לו גב ועזב.

השוליים אומנם שוכנים בין העולמות אך לא שייכים להם. מקום מושלם עבור אדם שלא מסתדר בשום מקום. ככה הוא פגש את הבנים, ג'ורג' וג'ק. הם גרו בשוליים עם אחותם רוז. רוז היתה מתוקה ויפה ומצאה חן בעיניו. מצאה חן בעיניו המשפחה הקטנה והחמימה שהיתה להם, לה ולילדים. כשוויליאם צפה בהם יחד, כאב לו במקום כלשהו עמוק בתוכו. עכשיו הוא ידע למה: כי אפילו אז הוא הבין שמשפחה כזאת נמצאת מחוץ להישג ידו.

ובכל זאת הוא ניסה את מזלו עם רוז. ואולי אפילו היה לו סיכוי, אבל אז דקלן הופיע. דקלן, כחול-דם וחייל, עם הגינונים המושלמים שלו והפנים הנאות. "פעם היינו חברים," אמר ויליאם לחץ הירוק. "האמת היא שהחטפתי לו מכות רצח לפני שהוא עזב."

אבל הבדיחה היתה על חשבוננו, כי דקלן הסתלק עם רוז ולקח את הבנים איתו. ויליאם נתן להם ללכת. ג'ק זקוק להשקעה ניכרת של זמן ותשומת לב, ודקלן יגרל אותו היטב. ורוז צריכה מישהו כמו דקלן. מישהו יציב. גם ככה היו לה בעיות עם הבנים. לא היה לה שום צורך בעוד פרויקט צדקה, והוא לא רצה להיות כזה.

כמעט שנתיים עברו מאז שהם עזבו. במשך שנתיים ויליאם התגורר בשוליים, וזרויף הקסם שימר את חיית הפרא שבו. הוא עבד בעולם השבור, צפה בטלוויזיה בסופי שבוע, שתה הרבה בירה, אסף גיבורי־על, ובאופן כללי העמיד פנים שעשירים ושש השנים האחרונות של חייו לא התרחשו. בני השוליים, המשפחות המעטות שהתגוררו כמוהו בין העולמות, לא התעניינו בו והניחו לו לנפשו.

רוב האנשים בעולם השבור לא ידעו על קיומו של העולם המוזר, ולהפך, אבל מדי פעם עברו בשוליים סוחרים בדרכם בין העולמות. לפני שלושה חודשים, ניק, אחד הסוחרים הנודדים, עבר בשוליים ואמר שהוא נמצא בדרכו למחוזות הדרום בעולם המוזר. בגחמה של רגע ארזו ויליאם ארגז קטן של צעצועים ושילם לאיש כדי שימסור אותו. הוא לא ציפה לתשובה. הוא לא ציפה לדבר. הבנים היו עם דקלן. למה שהם יתעניינו בו?

ניק עבר אצלו בערב הקודם. הבנים שלחו מכתב. ויליאם לקח את המכתב והסתכל עליו. הוא היה קצר. כתב היד של ג'ורג' היה מושלם וכל אות שורטטה בקפידה. הכתב של ג'ק נראה כאילו תרנגולת כתבה אותו על אדמה. הם הודו לו על בובות גיבורי־העל ששלח. ג'ורג' כתב שהוא אוהב את העולם המוזר. הוא קיבל שפע גופות להתאמן עליהן בקסמי אוב והשתתף בשיעורי סף. ג'ק התלונן שיש יותר מדי כללים

ושלא נותנים לו לצוד מספיק.

"זאת טעות," אמר ויליאם לחץ הירוק. "הם צריכים לתת לו לשחרר קיטור. חצי מהבעיות שלהם יפתרו אם יאפשרו לו למצוא פורקן אלים. הילד הוא משנה-צורה וטורף. הוא הופך לשונר, לא לארנבון." הוא לקח את המכתב. "הוא כנראה החליט להוכיח להם שהוא טוב מספיק. ג'ק הרג צבי והשאיר את הפגר המדמם על שולחן האוכל כי הוא חתול, והוא חושב שהם ציידים גרועים. הוא מדוווח שזה לא התקבל בהבנה. הילד מנסה להאכיל אותם והם לא קולטים את זה."

מה שג'ק צריך זה ערוץ לתעל אליו את כל האנרגיה הזאת. אבל לווייליאם לא היתה שום כוונה להגיע עד העולם המוזר ולהופיע על סף דלתו של דקלן. היי, זוכר אותי? פעם היינו החברים הכי טובים, ואז נגזר עליי גזר דין מוות והדוד שלך אימץ אותי כדי שאהרוג אותך? ואתה גנבת ממני את רוז? כן, בטח. אין מה לעשות חוץ מלכתוב מכתב תשובה ולשלוח עוד גיבורי-על.

ויליאם משך אליו את הארגו. הוא שם בפנים את דת'סטרוק בשביל ג'ורג' – הוא נראה קצת כמו שודר ים וג'ורג' אהב שודר ים, כי זה מה שסבא שלו היה. אחריו הוא הכניס את המלך גרייסקאל בשביל דקלן. לא שדקלן שיחק בגיבורי-על – הוא זכה לחוות ילדות אמיתית, ואילו ויליאם העביר את שנות הילדות באקדמיית הוק, שלא היתה טובה בהרבה מבית כלא. אבל ויליאם אהב להתגרות בו, והמלך גרייסקאל – עם שערו הבלונדיני הארוך – הזכיר מאוד את דקלן.

"אז השאלה האמיתית היא מה נשלח לג'ק, את וילדקאט הסגול או השחור?"

החץ הירוק לא הביע דעה.

ריח מושק הסתנן לאפו של ויליאם. הוא הסתובב. שתי עיניו

זורחות קטנות לטשו בו מבט מתחת לשיח בקצה המדשאה שלו.
"שוב אתה."

הדביבון חשף שיניים קטנות וחדות.
"הזהרתי אותך, תתרחק מהאשפה שלי או שאני אוכל אותך."

היצור הקטן פתח את פיו ונשף כמו חתול זועם.
"אוקיי, עד כאן."

ויליאם פשט את חולצת הטריקו שלו. מכנסי הג'ינס והתחתונים ירדו בעקבותיה. "אנחנו הולכים לסגור עניין."
הדביבון נשף שוב ופרוותו סמרה בניסיון להיראות גדול יותר. העיניים שלו זהרו כמו שתי גחלים קטנות.

ויליאם גישש עמוק בתוכו ושחרר את חיית הפרא מהשרשרת שלה. כאב הציף אותו וטלטל אותו מצד לצד כמו כלב שמטלטל חולדה. עצמותיו התרככו והתעקלו, רצועות פקעו, בשרו זרם כמו שעווה מותכת. פרווה שחורה צפופה עטפה אותו. הייסורים הסתיימו וויליאם התייצב על רגליו.
הדביבון קפא במקומו.

לשנייה ראה ויליאם את השתקפותו בעיני היצור הקטן – דמות גדולה וכהה על ארבע רגליים. הפולש נסוג צעד לאחור, הסתובב ונמלט.

ויליאם יילל שיר ארוך ועצוב על הצייד ועל הריגוש שבמרדף, והבטחה לדם חם פעמה בין שיניו. היצורים הקטנים נמלטו למרומי העצים לנוכח הטורף.

ההדים האחרונים של השיר התפזרו ביער. ויליאם נעץ ניבים לבנים וחדים באוויר ופתח במרדף.

ויליאם פסע בקלילות בין עצי היער. התברר שמדובר בנקבת דביבון, ושיש לה שישה גורים. הוא לא הבין איך לעזאזל

פספס את סימן הריח שהעיד על כך. הוא מתחיל להחליד בשוליים. החושים שלו פחות חדים כאן.

הוא נאלץ להניח להם. לא צדים נקבה עם גורים – ככה מינים נכחדים. במקום זה הוא תפס לו ארנבת עסיסית. ויליאם ליקק שפתיים. מממ, טעים. הוא פשוט יצטרך למצוא דרך להדק את מכסה הפח. אולי הוא יניח עליו את אחת המשקולות שלו או כמה אבנים כבדות...

הוא הבחין בבית שלו מבעד לעצים. ריח נישא באוויר: מתובל, מזכיר קצת קינמון עם מעט כמון וזנגוויל. פרוות העורף שלו סמרה. ויליאם נצמד לקרקע. ניחוח כזה התקיים בשוליים רק במאפייה. זה היה ריח של בן אדם שהגיע מחוץ לגבולות העולם הזה, מישהו ששרידי הקסם של העולם המוזר עדיין דבקו בו. צרות.

הוא שכב באפלולית השורשים והאזין. חרקים מצרצרים. סנאים בעץ משמאל מתכוננים לשנת הלילה. נקישת נקר המנסה לתפוס את הזחל האחרון ליום זה. רק רעשי יער רגילים.

ממקום המחבוא שלו הוא הצליח לראות את כל המרפסת. דבר לא זע. קרני השמש השוקעת נעו על פני לוחות הרצפה. כוכב זעיר קרץ לו.

בזהירות. בזהירות. ויליאם התגנב קדימה כרוח רפאים כהה ורפת־כפות באור הדמדומים. מטר. שניים. שלושה.

הכוכב קרץ שוב. על המרפסת ניצבה קופסת עץ מלבנית, סגורה בתפס מתכת פשוט. התפס החזיר את אור השמש השוקעת. מישהו השאיר לו מתנה.

ויליאם הקיף את הבית פעמיים וניסה לזהות את הריחות ולשמוע כל רחש. הוא מצא את שביל העקבות המתרחקים מהבית. מי שהביא את הקופסא בא והלך.

הוא התקרב אל הבית והסתכל על הקופסא. ארבעים וחמישה על שלושים סנטימטר, הגובה בערך עשרה. עץ פשוט ולא צבוע. נראה כמו אורן. גם הריח ככה. שום צליל לא בקע מבפנים.

אף אחד לא נגע בבובות שלו. המכתב שלו היה תחת בובת הענק הירוק הכבדה, בדיוק במקום שבו השאיר אותו. ריח הפולש לא הגיע אליו.

ויליאם פתח את הדלת בכפה שלו וחמק פנימה. הוא יצטרך אצבעות בשביל זה.

הכאב התפשט בתוכו כמו צרחה, געש במח עצמותיו. הוא נהם בקול נמוך, התנער, התעוות והשיל את הפרווה שלו. כעבור עשרים שניות של ייסורים השתופף ויליאם על רגליים אנושיות בסלון. עשר שניות לאחר מכן הוא יצא למרפסת, לבוש לגמרי וחמוש בסכין ארוך. נכון, הקופסא נראית לא מזיקה, אבל היא בהחלט עלולה להתפוצץ כשיפתח אותה. הוא ראה בחייו פצצות בגודל תחתית של כוס. הן לא השמיעו רעש, לא הדיפו ריח, והורידו את הרגליים למי שדרך עליהן. הוא השתמש בחוד הסכין להזיז את התפס ולפתוח את המכסה. ערמת ניירות. בסדר.

ויליאם לקח את הדף הראשון מראש הערמה, הפך אותו וקפא במקומו.

גופה מרוטשת קטנה נחה בעשב הירוק. הילד היה בקושי בן עשר. עורו הלבן בלט בחיזורונו על רקע האודם שהתפשט מהפצע הפעור בבטנו. מישהו פתח לו את הבטן במכה אכזרית אחת, והילד דימם למוות. כל כך הרבה דם. הוא היה בכל

מקום; על הבטן הרזה שלו, על הידיים, על צמחי שן הארי סביבו... צבע אדום מזעזע, עז כל כך עד שהוא לא נראה אמיתי. עיניים חלביות מתות בהו בשמיים מתוך פניו הצרות של הילד, פה פעור בעיגול של אימה, שיער אדמוני קצר מזדקר...

זה ג'ק. המחשבה ננעצה בבטנו כמו אגרוף. הלב שלו פעם בכוח. הוא בחן את הפנים טוב יותר. לא, לא ג'ק. חתול כמו ג'ק – אישונים צרים – אבל לג'ק היה שיער חום. הילד היה בגיל המתאים, במבנה הגוף המתאים, אבל הוא לא היה ג'ק. ויליאם נשף לאט בניסיון להשתלט על הזעם שלו. הוא ידע מה זה. הוא ראה את הילד הזה בעבר, אבל לא בתצלום. הוא ראה את הגופה כמו עיניו, הריח את הדם ואת צריבת הצחנה הבלתי נשכחת של הפצע בבטן. הזיכרון העלה אותה עכשיו והוא כמעט השתנק ממרירות הרפאים שציפתה את לשונו. בתצלום הבא היתה ילדה. השיער שלה היה ערכוביה של דם ומוח – הגולגולת שלה רוסקה.

הוא הוציא עוד תצלומים מהקופסא, וכל אחד מהם תאם גופה בזיכרונו. שמונה ילדים שנרצחו היו מסודרים על המרפסת. שמונה ילדים משני-צורה שנרצחו.

לעולם המוזר היה מעט מאוד צורך במשני-צורה כמוהו. דוכסות לוואיזיאנה הרגה את בני מינו מייד עם היוולדם. באדריאנגליה, כל אם שילדה ילד משנה-צורה יכלה למסור אותו לממשל בלי שאלות מיותרות. חתימה פשוטה על דף נייר והאישה הלכה לדרכה, ואילו הילד נלקח לאקדמיית הוק. האקדמיה היתה בית כלא. בית כלא שהחדרים בו חשופים והשומרים חסרי רחמים, וחל בו איסור על צעצועים ומשחקים; מקום שנועד לרמוס כל שביב של רצון חופשי בנפש התלמידים שלמדו בו. הילדים משני-הצורה נמלאו חיים באמת רק תחת

כיפת השמיים. השמונה האלה היו ודאי מאושרים לצאת אל אור השמש והעשב.

זה היה אמור להיות תרגיל מעקב פשוט. המדריכים הובילו את הילדים אל הגבול בין אדריאנגליה ודוכסות לואיזיאנה, יריבתה הראשית. הגבול תמיד היה פעיל, ותמיד היו בני לואיזיאנה או אדריאנגליה שחצו בכיוון כזה או אחר. המדריכים אישרו לילדים לעקוב אחרי קבוצה של מבריחי גבול מלואיזיאנה. ויליאם עצמו יצא למשימות כאלה בערך עשר פעמים בילדותו.

ויליאם בהה בתצלומים. התברר שבני לואיזיאנה לא היו מבריחי גבול רגילים. הם היו סוכנים של הַיֵד של לואיזיאנה. מרגלים שעוותו באמצעות קסם והיו חזקים דיים לחסל חולייה של לגיונרים מיומנים.

הם הניחו לילדים לתפוס אותם.

כשהילדים והמדריכים לא חזרו, נשלחה בעקבותיהם חולייה של לגיונרים. הוא היה הגשש של החוליה. הוא זה שמצא אותם מתים באחו.

זה היה טבח אכזרי וקר. הילדים לא מתו מוות מהיר. הם סבלו לפני שמתו.

הדרך האחרון המתין בקופסא. ויליאם לקח אותו. כבר מהמשפט הראשון הוא ידע מה יהיה כתוב שם. המילים היו צרובות בזיכרונו.

ולמרות זאת קרא הכול.

לא מהנה לצוד בעלי חיים מטומטמים. בלואיזיאנה הורגים משני־צורה מייד אחרי הלידה — זה הרבה יותר יעיל מבזבז זמן ומשאבים בניסיון להפוך אותם לאנשים. אני ממליץ שתבדקו את האפשרות, כי בפעם הבאה אצפה לפיצוי הולם

על כך שנפטרתני בשבילכם מהמפלצות הקטנות.
בברכה,
ספיידר

זעם רותח וחסר בינה הציף את ויליאם וסילק כל היגיון או איפוק. הוא נשא ראש לשמיים ונהם בקול לפני שהכעס יקרע אותו לגזרים מבפנים.

במשך שנים הוא ניסה לאתר את ספיידר, והקדיש לכך את כל הזמן שהלגיון אפשר לו. הוא מצא אותו פעמיים. בפעם הראשונה הוא שיסף לספיידר את הבטן, וספיידר שבר לו את הרגליים. בפעם השנייה ויליאם ריסק לספיידר את הצלעות, ואילו ספיידר כמעט הטביע אותו. בשתי הפעמים הצליח המרגל של היד לחמוק מבין אצבעותיו.

לאף אחד לא היה אכפת ממשני-הצורה. הם גדלו הרחק מהחברה וחונכו לציית ולהרוג על פי פקודה למען אדריאנגליה. הם היו בשר תותחים, אבל עבורו הם היו ילדים, בדיוק כפי שהוא היה פעם ילד. בדיוק כמו ג'ק.

הוא חייב למצוא את ספיידר. הוא חייב להרוג אותו. רוצחי ילדים צריכים להיענש.

אדם יצא מתוך היער. ויליאם ירד בקפיצה מהמרפסת. בנשימה אחת הוא הצמיד את הפולש אל גזע העץ הקרוב ביותר וחשף את שיניו באיום, כחוט השערה מהגרונן של האיש.
האיש לא ניסה להתחמק. "אתה רוצה להרוג אותי או את ספיידר?"

"מי אתה?"

"קוראים לי אַרווין." האיש החווה בראשו לעבר ידיו המורמות. על האמה היתה טבעת גדולה; רצועת כסף פשוטה שמראה קטנה משוכצת בה. הַמְרָאָה – הבזיק הזיהוי בראשו

של ויליאם – השירות החשאי של אדריאנגליה. האויב הגדול ביותר של היד.

”נציגי המראה רוצים להחליף איתך מילה, לורד סנדין, אמר האיש בשקט. ”האם תואיל לכבד אותנו בנוכחותך?”

2

סָרִיס רכנה מעל המים בצבע תה של בריכת הפרסה. עצי ברוש ענקיים ניצבו סביבה כמו חיילים עתיקים העומדים דום ומפשקים את הברכיים הגרומות של שורשיהם מעל המים. המדמנה אף פעם לא היתה שקטה לגמרי, אבל לא היה משהו יוצא דופן שהפר את מקהלת הרעשים הקטנים: גיהוק קרפדה איפשהו משמאל, קול הרחש הקל של סנאי שוליים ממהרים בצמרות מעליה, הסלסול העיקש של כחול-מקור...

היא גלגלה את מכנסי הג'ינס שלה, השתופפה וקראה בניגון מתורגל, "איפה נלי? איפה הילדה הטובה הזאת? נלי היא הרוֹלְפִית הכי טובה בעולם. בואי, נלי, נלי, נלי."

לא היתה כל תנועה בפני הבריכה. אפילו לא אדווה. סריס נאנחה. במרחק כמטר וחצי ממנה התחילה מריחה ארוכה ורטובה בבוץ, ומשני צדדיה נראו סימני כפות בעלות טפרים. העקבות של נלי. כשסריס היתה בת חמש-עשרה, חיפוש רוֹלְפִים בביצה היה בגדר הרפתקה. עכשיו היא היתה בת עשרים וארבע, והעובדה שפילסה לה דרך במדמנה באמצע הלילה, כשהיא מועדת במים ושוקעת ברפש עד הקרסוליים, נראתה לה הרבה פחות מהנה. היא יכלה לחשוב על דרכים

הרבה יותר מוצלחות להעביר את הזמן. כמו לישון במיטה החמה והנוחה שלה, לדוגמא.

"לכאן, נלי! בואי אליי. מי ילדה טובה? נלי טובה. נלי כל כך יפה. נלי כל כך שמנה. היא הרולפית הכי שמנה, הכי חמודה, הכי טיפשה. נכון מאוד." שום תגובה.

סריס נשאה מבט. חתיכה קטנה של שמיים כחולים קרצה אליה מבעד לסבך ענפי הברושים וקיסוסי המדמנה. "למה אתם עושים לי את זה?" השמיים סירבו לענות, כדרכם, אבל היא המשיכה לדבר אליהם.

ציון הדהד מעליה, וגוש לבן של לשלשת ציפורים צנח מבין הענפים. סריס התחמקה ממנו ונהמה אל השמיים. "לא יפה. לא יפה בכלל."

הגיע הזמן לנקוט אמצעי חירום. סריס השעינה את החרב שלה על שורש ברוש, תקעה את הנדן בבוץ, העבירה משקל והורידה את התרמיל מגבה. היא חיטטה בתוכו ושלפה את סבך העור של רתמת הפנים. היא נועדה לחבוק את החוטם של הרולפי, והרצועה הנוספת נקשרה מאחורי הראש כדי להבטיח שהיצור לא יחמוק. סריס סידרה את הרתמה על הבוץ בהישג יד ושלפה פותחן קופסאות וקופסת שימורים קטנה.

היא הושיטה את קופסת השימורים ונקשה עליה בפותחן. צליל מתכת על מתכת התגלגל על פני הבריקה. שום דבר. "היי, מה יש לי פה? יש לי טונה!"

אדווה קטנה קימטה את פני המים במרחק כעשרה מטרים ממנה. תפסתי אותך.

"מממ, יאמי, טונה טעימה. אני אוכל את כולה בעצמי." היא הירקה את הפותחן אל המכסה וניקבה את המתכת.

ראש עטוי רסן הציץ מהמים. הרולפית רחרחה את האוויר באף שחור מוקף שערות שפם כהות וארוכות. עיניים שחורות גדולות ננעצו בפחית השימורים בעליזות קדחתנית. סריס לחצה על מכסה הפחית והניחה לנוזלים לזלוג אל הבריכה.

הרולפית מיהרה לחצות את המים וזינקה אל הגדה. מהצוואר ומטה היא הזכירה כלבת־ים רזה בעלת זנב ארוך וארבע רגליים קצרות ורחבות, מוקפות בסנפירים שטוחים. מהכתפיים התארך גוף כלבת־הים לצוואר ארוך וחינני, ובקצהו ראש לוטרה.

סריס נייערה את הפחית. "ראש." נלי ליקקה את שפתיה השחורות ועשתה כמיטב יכולתה להיראות חמודה. "ראש, נלי."

הרולפית הרכינה ראש. סריס הלבישה את הרתמה על האף הרטוב והידקה אותה. "את תשלמי על זה, את יודעת." נלי חיככה את אפה השחור הרטוב בכתפה. סריס שלפה חתיכת טונה מהפחית והשליכה אותה אל הרולפית. שיניים חדות כתער פילחו את האוויר וחטפו את החטיף. סריס הרימה את החרב שלה מהקרקע ומשכה ברצועה. הרולפית יצאה בכבדות מהמים ודחקה את עצמה בנענועי גוף על פני הבוץ.

"מה פתאום את פורצת החוצה באמצע הלילה ויוצאת לטיול? נמאס לך לגרור סירות? החלטת שאת מעדיפה להסתכן עם האליגטורים?"

הרולפית התפתלה ונעצה בפחית הטונה מבט כאילו מדובר באיזשהו חפץ מקודש.

"הם מסוגלים לפרק כרישי־עצם בנשיכה אחת. הם

יסתכלו עלייך ויראו חטיף קטן ושמנמן. בראנץ', זה מה שתהיי."

הרולפית ליקקה שפתיים.

"את חושבת שטונה גדלה בבוץ?" סריס שלתה עוד גוש מהפחית והשליכה אותו לנלי. "אין טונה בשוליים, אם לא ידעת. אנחנו חייבים להשיג את הטונה שלנו בעולם השבור. בעולם השבור אין קסם. אבל את יודעת מה כן יש בעולם השבור? שוטרים. המון-המון שוטרים. ואזעקות. יש לך מושג כמה קשה לגנוב טונה בעולם השבור, נלי?"

נלי השמיעה צפצוף ייאוש קטן.

"אני לא מרחמת עלייך." טונה היתה מצרך יקר. נדרשו ארבעה ימים כדי להגיע לעולם השבור, וחציית הגבול בין השוליים לעולם נטול הקסם כאבה נורא. מכל המשפחה, היא וקולֶדֶר היו פחות או יותר היחידים שהיו מסוגלים לעשות את זה. לשאר בני מאר היה יותר מדי קסם. הניסיון לעבור את הגבול אל העולם השבור יהרוג אותם.

סריס גררה רגליים בבוץ. בילדותה תמיד אמרו לה שהקסם שלה הוא מתת, דבר מיוחד, נפלא ונדיר, ושעליה להתגאות בו. הקסם אולי היה מתת, אבל ברגעי ייאוש, בזמן שהשקיעה את הנשמה בחורבות הכלכליות של המשפחה, היא ראתה בו את מה שהיה באמת – שלשלת כובלת. אזיק גדול וכבד שמשאיר את המשפחה כלואה במדמנה. אלמלא כל הקסם הזה הם היו יכולים לכרוח לעולם השבור כבר מזמן. במצב הנוכחי, היציאה היחידה מהביצה היתה דרך מעבר הגבול עם דוכסות לואיזיאנה אל העולם המזור, המקום שבו הקסם מתבטא במלוא כוחו.

לואיזיאנה נהגה לזרוק אל המדמנה את הגולים שלה. פושעים וכחוליי־דם בעייתיים – כל מי שהיה בעייתי מכדי

להשאיר אבל מסוכן מכדי להרוג, נשלח למדמנה. ומשמר
לואיזיאנה וידא שמי שחצה את הגבול בין העולם המוזר
למדמנה, לא יחזור לעולם.

המים הכהים של נחל לשון הכומר נראו מבעד לפרצה
בצמחייה. מוקסין מדמנה ירוק שכב בבוץ. הוא לחשש
כשהתקרבו. סריס תחבה את החרב שלה מתחת לנחש והעיפה
אותו הצידה.

"בואי." היא השליכה אל הרולפית עוד גוש טונה והובילה
אותה אל המים שצבעם כצבע התה. סריס הידקה את ליפוף
הרצועה סביב מפרק היד וחיבקה בזרועותיה את הצוואר הצר
של נלי. "תנוחי כשנגיע הביתה."
סריס צקצקה בלשונה והרולפית החלה להתקדם לאורך
הערוץ.

כעבור עשרים דקות סגרה סריס את השער של מכלאת
הרולפים. מישהו, כנראה אחד הבנים הצעירים יותר, תיקן את
גדר הרשת במידה סבירה של הצלחה, אבל היא לא תחזיק
מעמד אם נלי תחליט לנגוח בה. הרולפים היו חיוניים בפלגים
ובנחלים המתפתלים של הביצה. במקומות מסוימים המים
עמדו לגמרי וצמחיית הביצה חסמה את הרוח. הרולפים גררו
את סירות הביצה הקלות בכל רחבי המדמנה ועזרו לחסוך
בדלק.

כל עוד היה אדם בסביבה, נלי היתה רולפית נהדרת:
צייתנית, מתוקה, חזקה. אבל ברגע שהאדם יצא מהמשוואה,
החיה המטופשת היתה מתחרפנת ומנסה לברוח.

אולי יש לה חרדת נטישה, הרהרה סריס בשעה שטיפסה
בגבעה בדרך אל הקן. להפריד את נלי מהאחרים ולהעביר
אותה למכלאה קטנה יותר רק יוביל לאסון. מהיכרותה איתה,

היא תנַעַר יומם ולילה כי תרגיש בודדה. ולחזק את הגדר הגדולה יהיה יקר מדי ויצריך יותר מדי עבודה.

סריס עלתה בכבודות במדרון אל בית משפחת מאר. מים נטפו מבגדיה והשמיעו קולות רטובים בתוך המגפיים שלה. היא רצתה מקלחת חמה וארוחה טובה, רצוי משהו עם בשר. אבל לאור המצב היא תסתפק בדג ובלחם מאתמול. היא גם תצטרך לשמן את החרב שלה, אבל זה חלק מהחיים בביצה. מים ופלדה הם לא צירוף מוצלח.

הקן, או בשמו המלא "קן החולדות", היה בית עצום בן שתי קומות שהשתרע על ראש גבעה נמוכה. חמישים מטר של אדמה חשופה הפרידו בין הבית לבין הצמחייה הקרובה ביותר. השטח כונה "שדה הקטל". קשה לחצות חמישים מטר כשמכוונים אליך רובים ורובי קשת.

בקומת הקרקע לא היו דלתות או חלונות. הכניסה היחידה היתה במעלה גרם המדרגות אל מרפסת הקומה השנייה. כאשר התקרבה סריס למדרגות, חמקה דמות קטנה מאחורי עמודי המרפסת והתיישבה על המדרגות. סופי. לארק, היא תיקנה את עצמה. אחותה רצתה שיקראו לה לארק.

לארק הסתכלה עליה במבט חשדני מתחת לשיער כהה פרוע. רגליה הדקות בצבצו כמו גפרורים ממכנסי השלושת-רבעי הרחבים שלה. בוץ הכתים את שוקיה. שריטות טריות כיסו את החבורות הישנות על זרועותיה. היא הסתירה את הידיים, אבל סריס היתה בטוחה שהציפורניים שלה מלוכלכות או כסוסות, כנראה גם וגם. לארק היתה פעם חולת סדר וניקיון, עד כמה שילדה בת אחת-עשרה שגדלה בביצה יכולה להיות כזאת. אבל לא עוד.

סריס הרגישה צביטת דאגה. היא שמרה על פנים רגועות. אל תחשפי שום דבר. אל תביכי אותה.

היא עלתה במדרגות והתיישבה לצד לארק, ואז חלצה את המגף השמאלי שלה ורוקנה ממנו את המים.
 "אדריאן וֹדְרִיל לקחו את הבאג־רצח לשביל הנחשים,"
 מלמלה לארק.

הבאג־שטח היה רכב מאולתר עשוי כיף טהור. למעשה, באחת הפעמים שסריס לקחה אותו לסיבוב בלי רשות היא עשתה כל כך הרבה כיף שהרכב התהפך. אבל היה אסור בהחלט לגעת בבאג־שטח בלי פיקוח מבוגר. העונש על גניבת הכלי ובזבוז דלק יקר היה שלושה שבועות של מטלות נוספות בבית.

כמובן, אדריאן בן החמש־עשרה והמשת"פ בן הארבע־עשרה שלו, דריל, ידעו את זה ויתמודדו עם ההשלכות. העניין המדאיג היה שלארק הלשינה. לארק אף פעם לא הלשינה. סריס הכריחה את עצמה לחלוץ בשלווה את המגף השני. האישיות של אחותה הלכה והשתנתה ממש מיסודותיה, והיא לא יכלה אלא לצפות בתהליך בחוסר אונים.

"הבנים לא לקחו אותך איתם?"

התשובה היתה חרישית כל כך שהיא בקושי שמעה אותה.
 "לא."

לפני שישה חודשים הם היו לוקחים אותה. שתיהן ידעו את זה. הרחף לרכון אל לארק ולחבק את כתפיה הרזות הציף את סריס, אבל היא לא זזה. היא ניסתה את זה בעבר. אחותה היתה קופאת, נחלצת ממנה ובורחת אל היער.

לפחות לארק דיברה איתה. זה היה עניין נדיר. בדרך כלל אימא היתה היחידה שהצליחה לתקשר איתה, ואפילו היא התקשתה לדובב את לארק בזמן האחרון. הילדה הלכה והסתגרה בעולם משלה, ואף אחד לא ידע איך להוציא אותה משם.

"סיפרת לאימא?" שאלה סריס.

"אימא לא פה."

מוזר. "אבא?"

"הם הלכו. יחד."

"הם אמרו מתי הם יחזרו?"

"לא."

סריס נדרכה. במדמנה היו משאבים מעטים ואנשים רבים. המשפחות נלחמו בשיניים ובציפורניים על כל דבר קטן. כמעט כל שבט היה מסוכסך עם מישהו, ומשפחתם לא היתה שונה מאחרות.

סכסוך הדמים בין משפחות מאר ושיריל התחיל לפני שמונים שנה והיה רחוק מלהסתיים. לפעמים הוא בער בלהבה גדולה, ולפעמים, כמו בתקופה הנוכחית, דעך לרמץ, אבל בכל רגע נתון היה יכול להתפרץ ללוחמה גלויה. בפעם האחרונה שהסכסוך התלקח, סריס איבדה שני דודים, דודה ובן דוד. הכלל היה פשוט: מי שיוצא מודיע לאן הוא הולך ומתי הוא מתכנן לחזור. אפילו אבא שלהם, שהיה ראש המשפחה, מעולם לא הפר את הכלל הזה.

חרדה הציפה את סריס. "מתי ולמה הם הלכו?"

"בזריחה. הם הלכו כי קוֹפְּלֶר חטף נשיכה בתחת."

קובלר, השיכור הזקן, התבטל ברחבי הביצה ועשה כל מיני עבודות קטנות תמורת אלכוהול תוצרת בית. סריס לא סבלה את האיש. הוא היה מגעיל לילדים כשחשב שההורים שלהם לא רואים, והיה יכול לתקוע לכל אחד סכין בגב סתם מתוך נקמנות. "תמשיכי..."

"הוא הגיע וסיפר לאבא שכלבי בר נכנסו לבית של סבא. הם רדפו אחריו ואחד נשך אותו בתחת. היו לו חורים במכנסיים."

אחוזת סנה נחסמה בקרשים לפני שנים, מייד אחרי שסבא וסבתא שלהם מתו שם מקרחת אדומה לפני שתיים-עשרה שנה. סריס זכרה את המקום כבית מואר צבוע צהוב עליו, כתם של צבע באמצע הביצה. כיום הוא היה חורבה נטושה. אף אחד לא התקרב אליו. גם קובלר לא היה אמור להיכנס לשם. בטח חיפש משהו לגנוב.

"ומה קרה אז?"

לארק משכה בכתפיה. "קובלר לא הפסיק לדבר עד שאבא נתן לו קצת יין ואז הוא הלך. אחר כך אבא אמר שהוא חייב ללכת לטפל בבית של סבא, כי זה עדיין השטח שלנו. אימא אמרה שהיא באה איתו. ואז הם הלכו."

אי-אפשר להגיע לאחוזת סנה בטנדר. הם בטח רכבו לשם.

"ולא ראית אותם מאז?"

אחוזת סנה נמצאה במרחק חצי שעה רכיבה. הם כבר היו אמורים לחזור.

"את חושבת שאימא ואבא מתו?" שאלה לארק בנוקשות. אוי. "לא. אבא קטלני עם חרב, ואימא יכולה לצלוף לאליגטור בעין ממרחק שלושים מטר. משהו כנראה עיכב אותם."

שאגה עמומה נשמעה בין העצים – המנוע של הבאגיי-שטח עובד קשה. מטומטמים. לא היתה להם אפילו סבלנות לכבות את המנוע ולגלגל את הבאגי עד הבית. סריס קמה.

"תני לי שנייה לטפל בזה, ואם אימא ואבא לא יחזרו בקרוב אני אלך לבדוק מה קורה איתם."

באגיי-שטח ישן פרץ מבין האורנים והתיז בוץ לכל עבר בדרכו לבית. סריס הרימה יד. שני פרצופים מלוכלכים בבוץ לטשו בה מבט מהמושב הקדמי באימה גלויה.

סריס נשמה נשימה עמוקה ונבחה, "עווית!" פעימת קסם ניתזה מידה. הקללה אחזה בשני הבנים ועיוותה את השרירים בזרועותיהם. אדריאן התקפל וההגה הסתובב בכוח שמאלה. הבאגי נטה ואז התהפך על הצד בנתז מים גדול, וגלש ברפש. הרכב פלט את שני הפעלולנים אל הבוץ, התגלגל פעם נוספת ונעצר.

סריס פנתה אל לארק. "תרגישי חופשי ללכת לשם ולבעוט בהם לפני שהם יקומו. כשתגמרי תגידי להם שינקו הכול וילכו ישר לאורוות. דודה קארן תשמח מאוד לקבל שני עבדים לשלושת השבועות הבאים."

סריס לקחה את המגפיים שלה ונכנסה הביתה. תחושת חוסר השקט המעורפלת צמחה והפכה לחרדה של ממש בחזה. היא חייבת לבדוק מה מעכב את ההורים שלה, וכמה שיותר מהר. לרגע היא כמעט פנתה לאורוות, אבל לרכוב לבדה יהיה פשוט מתכון לצרות. היא צריכה גיבוי, מישהו שאפשר לסמוך עליו בשעת עימות. עדיף להקדיש עשר דקות לגיוס עזרה מאשר להתחרט על זה אחר כך.

זה לא ייגמר טוב, היא פשוט ידעה את זה.

3

ויליאם נשען על קיר הבית שלו. שני האנשים בחצר צפו בו. יכול להיות שצבא הצעצועים שלו נראה להם מוזר, אבל הם לא אמרו דבר.

חיית הפרא בתוכו רטנה ונהמה ושרטה מבפנים בטפרים חדים. הוא ריסן אותה. תמונות הילדים המתים פתחו פצעים ישנים, אבל הכעס לא יועיל לו עכשיו. יצא לו להיתקל בסוכני המראה בתקופת השירות שלו בלגיון האדום. הכללים לא חלו עליהם, ומהר מאוד הוא למד שלא כדאי לסרב להם. מי שהתעסק עם החבר'ה האלה עשה זאת על אחריותו בלבד וידע שבנשימה הבאה הוא עלול למצוא סכין תקוע לו בחזה. ויליאם לא ידע מה השניים יעשו או למה הם באו להטריד אותו, ולכן צפה בהם כמו שזאב צופה בדוב מתקרב: בלי שמץ תנועה, בלי סימן לחולשה, בלי לנהום. הוא לא פחד, אבל לא היתה סיבה להתגרות בהם. אם תתעורר סיבה הוא לא יהסס לשסף להם את הגרון.

שני סוכני המראה נשארו גם הם דוממים. אַרווין עמד משמאל. מבין השניים, נראה שהוא האיום הגדול יותר. רוב האנשים היו שוכחים את ארווין דקה לאחר שפגשו אותו. הוא

היה גבר בעל גובה ומבנה גוף ממוצעים, פנים חסרות ייחוד ושיער קצר, בלונדיני כהה או חום בהיר. קולו היה מתון, גינוניו פשוטים, והריח שלו היה רווי כל כך בקסם עד שכל המקום הסריח כמו מאפייה יום לפני חג ההודיה. גם התנהלותו הנינוחה ושאננותו המתעתעת לא בישרו טובות.

האישה לצד ארווין היתה מבוגרת ממנו בהרבה. עורה היה בצבע קפה והיא היתה נמוכה, רזה וזקופה כמו מוט, ולבשה את השמלה הכחולה שלה כאילו היתה שריון. שני שסעים ארוכים התמשכו לאורך חלקה התחתון של השמלה וחשפו מכנסים אפורים ומגפיים מעור רך. תלבושת שתאפשר לה לנוע בזריזות במידת הצורך.

שערה הקלוע נח בערמה מורכבת על ראשה. פניה משכו את העין. היו לה עיניים כהות, שחורות, חריפות וחסרות רחמים. העיניים צפו בו בריכוז מלחיץ. כמו עוף דורס, צונן ונכון לקטל. ריחה של האישה הסתנן אל ויליאם בתערובת מורכבת של ניחוחות: פטל, עשב ירוק, תפוז, רוזמרין, ורדים. ריח תוקפני. היא היתה הבוסית ורצתה שאנשים ידעו את זה.

ארווין היה אחד מהתותחים הכבדים, והאופן שהשתתה בקרבת האישה הסגיר אותו. הוא התנהג כמו שומר ראש. כיוון שלא היו עליו כלי נשק גלויים, הוא בטוח היה מבזיק. כל אדם בעל קסם היה מסוגל ללמוד לתעל את הקסם שלו להבזק – זרם מרוכז שנראה כמו מכת ברק, ואם הוא היה בהיר דיו, גם חרך כמו ברק.

ויליאם שינה תנוחה – העברת משקל קלה מרגל אל רגל – וכבש חיוך כשארווין נדרך בתגובה. ויליאם היה משנה-צורה ולכן לא היה מסוגל להבזיק, אבל הוא שירת מספיק שנים ביחידה מלאה מבזיקים מעולים. אם ארווין מבזיק בכחול

בהיר או לבן, סביר להניח שהוא כחול־דם או מוכשר ביותר, כמו רוז. אם הוא מצליח להגיע רק לירוק או צהוב, הוא לא טוב במיוחד.

איכות ההבזק של ארווין תעיד על מיקומה של האישה בשרשרת הפיקוד. אין טעם לבזבז מבזיק טוב כשומר של בירוקרטית מדרג הביניים.

"אתה מבזיק?" שאל ויליאם.

ארווין חייך חיוך נעים.

"הוא רוצה לדעת עם מי יש לו עסק," אמרה האישה. "אני מרשה לך להדגים."

ארווין השיב לה בהנהון והסתכל על ויליאם. "תבחר מטרה."

"קן צרעות, שבעה מטרים משמאל, על עץ האלון. הענף השני מלמטה."

זה יהיה חתיכת ביצוע לפגוע בקן. סביר להניח שדקלן היה מצליח לעשות את זה, אבל תוך כדי כך היה מפוצץ חצי עץ.

ארווין הסתובב. "אה."

בוהק לבן מילא את עיניו. קנוקנות זעירות של אור לבן ניתזו מידו הימנית והתלקחו, בעודן משתלבות לזרם אחד. קרן של אור לבן טהור נורתה ממנו וחתכה את קן הצרעות לשניים כמו סכין.

ארווין לא היה סתם מבזיק. הוא היה צלף. הגיוני.

"שמעת על ויראי," אמרה האישה.

רוב חברי הלגיון האדום שמעו על ויראי. הלגיון האדום עשה מבצעים מיוחדים, אז כשבמראה היו זקוקים לשרירים ולמספרים גדולים, הם התחילו בלגיון. ויראי היה ראש המראה, הכוח שמאחורי הסוכנות. השם שלו נאמר בלחישה.

"בטח."

האישה זקפה סנטר. "אני ויראי."

ויליאם מצמץ. "ויראי ויראי?"

"כן. אתה יכול לקרוא לי ננסי אם אתה מעדיף."

ננסי. בטח. "למה הבאת לי תמונות של ילדים מתים?"

"כי כבר שנתיים שאתה גר כאן, חי חיים מוגנים ונוחים.

היית צריך תזכורת למי שאתה."

מכשפה יהירה. ויליאם חשף שיניים בחיוך זאבי איטי. "צלף

המחמד שלך לא יעצור אותי. כבר חיסלתי אנשים כמוהו."

במחשבתו זינק ויליאם מעל גיבורי־העל, הסתער על ארווין,

שבר לו את המפרקת בדרך למטה, התגלגל...

"אולי," אמרה ננסי. "אבל שניים בבת אחת?"

העיניים שלה בערו באור לבן. קסם נפרש ממנה כמו מסך

קורן, נשאר למשך נשימה ארוכה והתפוגג.

ההתקפה הדמיונית גוועה כשוויליאם הדמיוני שוסף

לשניים בהבזק של ננסי. לא היה לו סיכוי נגדם. עם מבזיק

מעולה אחד הוא היה מסוגל להתמודד. כצמד הם יקצצו אותו

לחתיכות, לפני שהאצבעות שלו יספיקו להיסגר סביב צוואר

כלשהו.

ויליאם שילב זרועות. "מה את רוצה?"

האישה זקפה ראש. "אני רוצה שתיכנס עמוק יותר לשוליים

ותמצא את ספיידר. אני רוצה שתמצא את הדבר שהוא מחפש

ותביא לי אותו. אם תהרוג אותו אני אראה בזה בונוס."

טוב, הוא שאל וקיבל תשובה. "למה אני?"

"כי הוא מכיר את הסוכנים שלי. הוא יודע איך הם חושבים,

והוא הורג אותם. אתה נלחמת בו כבר פעמיים ושרדת. עד כה,

זה השיא." היא חשקה שיניים ושרירי הלסת שלה התבלטו.

"ספיידר הוא אויב מהסוג הגרוע ביותר. הוא מאמין אמיתי,

והוא משוכנע שהוא משרת מטרה נעלה. הוא לא יפסיק עד שימות.”

”ואת כאן כי את לא רוצה לבזבז את האנשים שלך,” אמר ויליאם. כמשנה־צורה הוא היה ברה־חלפה. זה לא חדש. הקול של ננסי הצליף כמו שוט. ”אני כאן כי מכל הסוכנים שזמינים לי, אתה המתאים ביותר לתפקיד ואני לא אסבול כישלון נוסף. אני לא יכולה להכריח אותך לעזור לי. אין לי מרות עליך. אני יכולה רק לבקש.”

אם זאת היתה הדרך שבה ביקשה, הוא לא רצה לדעת איך נשמעת פקודה שלה.

ובכל זאת, היא באמת ביקשה. זה היה חדש. כל החיים שלו הוא קיבל פקודות. דקלן היה היחיד שטרח לבקש ממנו משהו. כחול־הדם האידיוט התעקש להתייחס אליו כמו אל אדם אמיתי. ועם זאת, הרהר ויליאם, הוא חי חיים נוחים. סתם בקשה לא היתה מזיזה אותו משם – אבל הם הכניסו גם את ספיידר לסיפור. הידיעה שרוצח הילדים נמצא בהישג יד תאכל אותו מבפנים עכשיו, תתחפר כמו קרצייה מתחת לעורו עד שיצא מדעתו. הוא חייב להרוג את האיש הזה. זה היה העסק הלא־גמור האחרון שנשאר לו. הוא ירצה את ספיידר, יטעם את הדם שלו ויחזור לכאן בלי שום עול על הנשמה.

להיכנס עמוק יותר לשוליים, הא? השוליים התמשכו כמעבר בין שני העולמות מאוקיינוס עד אוקיינוס, והתרחבו והצטמצמו ללא דפוס ברור. לפעמים נפרשו על פני חמישה קילומטרים, לפעמים על פני חמישים. ”איפה ספיידר נמצא?”

”בביצות,” אמר ארווין. ”מערכה מכאן השוליים מצטמצמים כמעט לכלום, ואז מתרחבים בבת סביב ביצה ענקית שהמקומיים קוראים לה המדמנה. אנחנו מעריכים שהגודל שלה 2,500 קילומטר רבוע, אולי יותר.”

”חתיכת ביצה.”

”המדמנה נמצאת בין דוכסות לואיזיאנה בעולם המוזר למדינת לואיזיאנה בעולם השבור, ”המשיך ארווין בהסבר. ”היא ברובה בוץ ומים, לא עבירה ולא ממופה. הדוכסות זורקת לשם גולים כבר שנים. יש להם יותר מדי קסם אז הם לא יכולים לברוח אל העולם השבור ופשוט נשארים שם, תקועים בין העולמות.”

ויליאם הרים גבות. ”ביצה מלאה פושעים.” הוא ירגיש כמו בבית.

”בדיוק.” ננסי הנהנה. ”ספיידר הוא סוכן עירוני. רק צורך נואש יגרור אותו למדמנה, זאת לא הסביבה הטבעית שלו. העניינים מתחממים בעשר גזרות שונות, אבל הצוות שלו סורק את הביצות. הם מחפשים משהו. אני רוצה לדעת מה זה ואני רוצה את זה אצלי.”

בקשה צנועה, מה? רק הירח והכוכבים.

”חיל האוויר של לואיזיאנה העביר יחידת דרקונים לגבול עם המדמנה, ” אמר ארווין.

ויליאם קימט את מצחו. ”חילוץ אווירי בשביל ספיידר ברגע שהוא יצא מהביצה.”

ארווין הנהן.

הוא לא ידע מה ספיידר חיפש, אבל זה בטוח דבר בעל ערך אם הם היו מוכנים לקרקע בשביל דרקונים.

אור טורפני ניצת בעיניה של ננסי. ”דוכסות לואיזיאנה רוצה מלחמה, אבל הם לא יסתכנו בזה אלא אם יהיו משוכנעים שינצחו. ספיידר מנסה כבר עשר שנים לאתר אמצעים שיעזרו להם לנצח במלחמה הזאת. הפעם הוא כנראה מצא משהו יוצא דופן. אם תפרוץ מלחמה והדוכסות תנצח, כל משנה־צורה בין הגבולות שלנו יירצח.”

"מספיק", הזהיר אותה ויליאם. "התצלומים היו לא צפויים, אבל אני לא אידיוט. אני מבין מה את מנסה לעשות." משני צורה התקשו לשלוט ברגשות שלהם. זאת היתה אחת משיטות הפעולה המקובלות באקדמיית הוק: לחמם את משני הצורה, להרתיה אותם בעזרת ריח של דם או באגרוף לפרצוף, ואז לשלוח אותם לקרב כדי שיקרעו לגזרים כל מי שייתקלו בו. הוא היה זאב ותיק וזה לא היה הציד הראשון שלו. "תכסיסים זולים לא משפיעים עליי."

ננסי חייכה והוא נאבק בדחף לסגת לאחור. "צדקתי בהחלטה שלי. אתה תתאים מאוד לתפקיד. תקבל מאיתנו את כל התמיכה שאפשר. כלי נשק, טכנולוגיה, מפות, מידע על הצוות של ספיידר."

ויליאם חשף שיניים. "את לא מוצאת חן בעיניי והמשימה הזאת לא מוצאת חן בעיניי."

"לא אני ולא המשימה צריכות למצוא חן בעיניך," אמרה לו ננסי. "אתה צריך להשלים אותה. זה הכול."

"נניח שאני אעשה את זה בשבילך. מה יצא לי מזה?" ננסי הרימה גבות. "קודם כול, נקמה. שנית, אני אהיה חייבת לך טובה. יש אנשים שהיו מוכנים להוריד לעצמם את היד רק בשביל זה. אבל הדבר החשוב ביותר הוא שתדע בוודאות מוחלטת שספיידר לעולם לא יהרוג עוד ילד משנה צורה. תחשוב על זה, הזאב ויליאם. אבל בזריזות. זמננו קצר."

ורזיף הגשם הקר שהתגנב אל הביצה טשטש את העצים והסתיר את הדרך הצרה. קול נקישת פרסות עליו של שלושה סוסים התמזג בציוצי הציפורים וצרצור החרקים.

לו היתה לה ברירה, סריס היתה מעדיפה לדהור במקום

זה היא שמרה על קצב איטי. הדבר האחרון שהם צריכים הוא לדהור בעיוורון היישר למארב.

"אלה השירילים", אמר אריאן, שרכב מימינה. הוא היה דק גזרה ובלונדיני, ורכב כאילו נולד על אוכף. סכסוך הדמים עם משפחת שיריל גבה את חייו של אבא שלו כשאריאן היה בן עשר, וההורים של סריס גידלו אותו. הוא היה עבודה אח יותר מאשר בן דוד.

"אינן להם סיבה ללבנות את הסכסוך", רעם קולו של מיקיטה. הטבע שכח להתקין אצלו כפתור עוצמת קול, והיו לו שני מצבים: רועם ורועם יותר.

בניגוד לאריאן, מיקיטה רכב כאילו הוא מפחד שהסוס יימלט איכשהו מתחת לגופו הענקי והחסון. גובהו היה שני מטרים, ובכל מאה ועשרים הקילוגרמים של משקל גופו לא היה אפילו בדל שומן. הוא היה כמעט גדול מדי בשביל להיות בן מאר. קשה להגיע לגודל הזה כשחיים על מנות קצובות של דגים וגרגירי ביצה, אבל מיקיטה הצליח בזה איכשהו.

"השירילים לא צריכים סיבה", אמר אריאן.

"הם כן צריכים ואתה יודע את זה. אם הם לא יצליחו להוכיח עילה, המיליציה של המדמנה תרד עליהם חזק", אמר מיקיטה.

מיקיטה צודק, חשבה סריס כשפנו באחד מעיקולי הדרך המפותלת. דוכסות לואיזיאנה היתה נדיבה בהעשרת אוכלוסיית המדמנה בגולים. ואף אחד מהם לא היה איש חוק שלו. משפחות השוליים דבקו אלה באלה ויצרו שבטים של מקומיים חצי גוועים ברעב שאצבעם קלה על ההדק. סכסוכי דמים פרחו במדמנה כמו פרחי ביצה, ולכמה מהזקנים היה קסם רציני. במשפחה שלהם לבדה היו ארבעה מקללים ושבעה מבזיקים, והיו גם אנשים כמו קתרין או קולֶרֶד שהקסם שלהם

היה כל כך ספציפי שלא היה לו שם. אילו היו מאפשרים לסכסוכי הדמים להשתולל בלי מעצור, מהר מאוד לא היה נשאר שם עם מי להסתכסך.

בני השוליים התלכדו בסופו של דבר וייסדו בית דין ומיליציה משלהם. עכשיו, כדי להעיר מחדש סכסוך היה צריך להוכיח עילה. השירילים ידעו את זה. הבעיה היתה שלא נראה שאכפת להם.

"יש להם ערמות של כסף, והם הצליחו לשמור עליו כל השנים," אמר מיקיטה.

המצח של אריאן התקמט. "מה זה קשור לכסף?"
 "אנשים שמצליחים לשמור על הכסף שלהם כל כך הרבה זמן לא טיפשים. הם לא לוקחים סיכונים אלא אם הם חושבים שיצליחו. לחטוף את דוד גוסטב ודודה ג'ן בלי עילה זה חתיכת סיכון. הם יודעים שכל המשפחה שלנו תהיה צמאה לדם."

סריס כבשה אנחה. בניגוד לבני שיריל, משפחת מאר היתה כולה בני ביצה עניים: היו להם אדמות והרבה צאצאים, אבל לא כסף. ככה הם זכו בכינוי שלהם: החולדות. רבים מספור, עניים ופראיים. החלק של הפראיים לא הפריע לה; לגבי החלק של העניים היא לא יכלה לעשות שום דבר; והחלק של הרבים מספור... טוב, זה היה נכון. בקרב ביניהם, בני שיריל יאבדו שכירי חרב והיא תאבד קרובי משפחה.

המחשבה גרמה לסריס להתכווץ. בהיעדר אבא שלה היא היתה ראש המשפחה. היא הבת הבכורה, והיחידה שעברה הכשרה מלאה כלוחמת. אם משהו באמת קרה להורים שלה, היא תהיה זאת שתשלח את בני משפחתה למות. סריס עצרה את נשימתה ואז נשפה לאט בניסיון לשחרר גם קצת מהמתח. הבוקר הזה הידרדר במהירות.

השביל התעקל, והשרידים המתפוררים של אחוזת סנה

נגלו לעין. ליבה של סריס החסיר פעימה. גבר גבוה ורזה עמד על המרפסת. הוא נשען על העמוד ושערו בצבע הקש גלש עד הכתפיים. עיניו הבהירות נשאו אליהם מבט מתוך פנים שזופות, וחיוך עצל ואיטי מתח את שפתיו.

לָגָאָר שִׁירִיל. הַבְּכוֹר מִבֵּין הָאָחִים שִׁירִיל. הֵם וְאִימָא שְׁלָהֶם נִיהָלוּ אֶת שֶׁבֶט שִׁירִיל מֵאֵז שֶׁאָבָא שְׁלָהֶם נִפְלָ מֵעֵץ לְפָנָי שְׁלוֹשׁ שָׁנִים. הוּא חֲטָף כִּזְאֵת מִכָּה בְּרֹאשׁ שֶׁהוּא לֹא הִיָּה מִסוּגֵל אֶפִּילוּ לֵאכּוֹל לִבְדּוֹ, וּבִטַח שֶׁלֹּא לְחֹשׁוֹב. מִגִּיעַ לוֹ.

מֵאֲחֻרְיָהּ, אֲרִיאָן קִילֵל בְּשִׁקְט.

לְצַד לָגָאָר הַתְּנַדְנַד אַחִיו פֶּכָּה עַל כִּיסָא נִדְנָדָה חֲצֵי רְקוּב, וְגִילָף מִשֶּׁהוּ מַחֲתִיכֵת עֵץ. מֵעַל שְׁנֵיהֶם הָיוּ חֲלוֹנוֹת הָאֲחוּזָה הַנְּטוּשָׁה פְּתוּחִים לְרוּוחָה לְמֵרוֹת הַגֶּשֶׁם. גְּבָרִים חִיכּוּ בַחֲלוֹנוֹת. הִיא סִפְרָה שְׁנֵי רוּבֵי קֶשֶׁת, שְׁלוֹשָׁה רוּבֵים וְרוּבָה צִיד. בְּנֵי שִׁירִיל צִיפּוּ לְבוֹאֵם וְהִבִּיאוּ אִיתָם שְׁכִירֵי חֶרֶב. אֶפְשֶׁר הִיָּה לְרֹאוֹת שֶׁהֵם שִׁילְמוּ יָפָה – צִלְפִּים עִם רוּבֵים מֵהָעוֹלָם הַשְּׁבוּר הָיוּ יִקְרִים.

הָאָחִים שִׁירִיל, הַבֵּית הַהֵרוֹס וְהָרוּבֵים בַּחֲלוֹנוֹת צִיירוּ תְמוֹנָה מוֹשְׁלֵמַת שֶׁל הַמְדַמְנָה. כְּמוֹ אִיזוֹ גְלוּיָה מְעוֹוֹתָת. הִיא הִצְטַעְרָה שֶׁהִיא לֹא יִכּוֹלָה לְדַחֹף אֶת הַמַּחְזָה הַזֶּה בְּפִרְצוֹף שֶׁל כְּחוּלִי־הָדָם מְלוֹאִיזִיאָנָה. אַתֶּם רוֹצִים לְדַעַת אֵיךְ הַחַיִּים בְּשׁוּלִיִּים? בְּבַקְשָׁה. תַּחֲשׁבוּ עַל זֶה לְפָנָי שֶׁתַּחֲלִיטוּ לְהַעֲמִיס עֲלֵינוּ עוֹד בְּעִוֹת.

פֶּכָּה גִלַּשׁ מֵהַכִּיסָא שְׁלוֹ. רִגְלִיָּה שֶׁל דְּמוֹתוֹ הַגְּבוּוּהָ וְהַגְּמֵלוּנִית נִרְאוּ אֲרוּכוֹת מְדִי. רוּבָה הַקֶּשֶׁת שְׁלוֹ נָח לִידוֹ עַל הַמְעַקָּה. הוּא הִיָּה כָל כֵּךְ גָּאָה בְּכִלֵּי הַנֶּשֶׁק הָאֲרוּר, שֶׁהוּא קָרָא לוֹ בְּשֵׁם. הַצְרַעָה. כֵּאִילוֹ הוּא הָאֲקַסְקֵלִיבֵר אֹו מִשְׁהוֹ. פְּבָה הוֹשִׁיט יָד לְרוּבָה הַקֶּשֶׁת אֲבָל אֵז שִׁנָּה אֶת דַּעְתּוֹ. הַחֲלִיט לֹא לְטְרוּחַ, הָא? מִתְבָּרֵר שֶׁהֵם לֹא הָיוּ אִיוֹם מְרִשִּׁים.

סריס לטשה מבט בלגאר. איפה ההורים שלי, חתיכת

בנזונה זחוח?

הדלת נטרקה והאח השלישי יצא בנחת עם החרב של לגאר. אָריג בן השמונה־עשרה היה הצעיר והטיפש ביותר מבין האחים. סריס היתה מזהה את כל השלושה בתוך שניות גם בחדר חשוך מלא אנשים זרים. היא גדלה בידיעה שיום אחד תצטרך להרוג את האחים שיריל, והם ידעו שיצטרכו להרוג אותה לפני שתחסל אותם. היא השלימה עם זה כבר מזמן.

אריג הושיט את החרב ללגאר, אבל האח הבלונדיני התעלם ממנה. הם לא התכוונו להילחם בה היום. עדיין לא. סריס עצרה את הסוסה שלה ליד המרפסת. לגאר הנהן אליה קצרות. "בוקר מקסים." "גם לך, לגאר." היא חייכה והתאמצה להיראות מתוקה ועליזה. "הלכתם לאיבוד?" "לא עד כמה שידוע לי." לגאר חייך אליה את אותו חיוך ידידותי.

"אם לא הלכתם לאיבוד, מה אתם עושים בשטח שלי?" לגאר קילף את עצמו מהעמוד בנינוחות מעושה. "השטח שלי, חמודה." "ממתי?"

"מאז שאבא שלך מכר לנו אותו הבוקר." ממש. היא קפצה שפתיים. "מה אתה אומר." "אריג, קרא לגאר. תביא את השטר לאורחת היפה שלנו."

האח הצעיר ביותר הגיע אל הסוסה שלה בריצה קלה והושיט לה נייר מגולגל. היא לקחה אותו ממנו. אריג גיחך. "איפה האחות הקטנה והחמודה שלך, סריס?"

אולי לארק תרצה קצת ממה שיש לי. אני יראה לה מה זה כ"ף."

דממה המומה השתררה.

יש דברים שפשוט לא עושים.

אש קטלנית מילאה את העיניים של לגאר. פכה ירד מהמרפסת, ניגש אל אריג ותפס לו באוזן. אריג יילל. "תסלחי לי רגע." פכה סובב את אריג ובעט לו בתחת.

"מה עשית?!"

פכה בעט בו שוב. אריג גרר רגליים בבוץ, במעלה המרפסת הרעועה ואל תוך הבית. חבטה נשמעה מבפנים והקול של אריג צרח, "לא בכטן!"

סריס העיפה מבט בלגאר. "עוד פעם נתת לו להסתובב בלי מחסום?"

לגאר עיקם את הפרצוף. "תסתכלי על השטר."

סריס פרשה את הנייר. החתימה היתה מושלמת: השרבוט הצר והחד של אבא שלה. לגאר בטח שילם על זה הון. "השטר הזה מזויף."

לגאר חיך. "זה מה שאת אומרת."

היא החזירה לו אותו. "איפה ההורים שלי, לגאר?"

הוא פרש זרועות לרווחה. "אני לא יודע. לא ראיתי אותם מאז הבוקר. הם מכרו לנו את האחוזה ועזבו בריאים ושלמים."

"אז לא תתנגד שנבדוק בבית."

הוא חשף מולה שיניים. "האמת שאני כן. אתנגד."

כל רובי הקשת והרובים השמיעו נקישות כשהנצרות נפתחו.

סריס התאמצה לשלוט בעצמה. תמונה הבזיקה בראשה: היא תרד בקפיצה מהסוסה, תשתמש בה כמגן כנגד המטח

הראשון, תסתער על המרפסת, תשסף את הבטן של אריג במכת חרב, תנעץ אותה בפכה... אבל בשלב הזה מיקיטה ואריאן יהיו מתים. שישה צלפים נגד שלושה רוכבים – לא היה להם סיכוי.

לגאר הסתכל עליה בהבעת כמיהה משונה. היא ראתה אותה כבר בעבר, כשהוא השתכר מהתחת בפסטיבל הקיץ לפני שנתיים. הוא חצה את השדה והזמין אותה לרקוד, והיא עשתה איתו סיבוב אחד סביב המדורה, לתדהמת כל תושבי המדמנה: שני יורשים של שבטים מסוכסכים מפלרטטים עם המוות לנגד עיניהם של המבוגרים. עלה בה חשד מגוחך שהוא שוקל לגרור אותה מהסוסה. הוא מוזמן לנסות.

"לגאר, היא לחשה. "אל תשחק משחקים. איפה ההורים שלי?"

לגאר התקרב ודיבר בקול שקט יותר. "תשכחי מגוסטב. תשכחי מג'נביב. ההורים שלך אינם, סריס. אין לך מה לעשות בקשר לזה."

הגוש שהקפיא את הבטן שלה התפרק והפך לכעס. "הם אצלכם, לגאר?"
הוא נענע את ראשו.

הסוסה שלה הרגישה את החרדה שלה ונעה תחתיה. "אז אצל מי הם?" לא חשוב כמה רחוק החביאו אותם בני שיריל, היא תמצא אותם.

חיוך דק עיקל את שפתיו של לגאר. הוא הרים יד ובחן בעניין את אצבעותיו המתיישרות ומתכופפות, ואז הסתכל בחזרה אליה.

היד. מרגלים מלואיזיאנה.
קרח גלש במורד הגב של סריס. אנשי היד היו קטלניים.

כולם שמעו את הסיפורים. חלק מהם היו מעוותים כל כך מרוב קסם עד שהם כבר לא היו אנושיים. מה למרגלים מלואיזיאנה ולהורים שלה?

לגאר הרים את הקול. "אני אשלח עותק מהשטר לבית שלכם."

היא חייכה אליו. כמה חבל שהיא לא יכולה להעביר את החרב שלה על הגרון שלו. "כן, תדאג לעשות את זה." לגאר קד לה קידה מוגזמת.

"אבל זהו," היא אמרה. "מפה אין דרך חזרה." הוא הנהן. "אני יודע. הסבים של ההורים שלנו התחילו את הסכסוך הזה, ואת ואני נגמור אותו. אני מחכה בקוצר רוח."

סריס סובבה את הסוסה שלה ודחקה בה להתקדם. מיקיטה ואריאן רכבו אחריה בגשם.

ההורים שלה בחיים. היא תחזיר אותם. היא תמצא אותם. אם היא תצטרך לצבוע את העקבות שלהם בדם של בני שיריל, מה טוב.

סריס פרצה אל החצר בדהרה קלה. פרסות הסוסה שלה התיזו בוך. היא ביקשה מאריאן שירכב קדימה ויאסוף את כולם. כנראה הוא עשה עבודה מצוינת, כי דודה מיוריד עמדה על המרפסת עם רובה קשת. משמאל, לארק ישבה בין ענפי עץ האורן, ומימין – אדריאן טיפס על ברוש. לשניהם היו רוכים והם רק לעיתים רחוקות החטיאו.

דריל הגיע בריצה לקחת ממנה את המושכות בעיניים פעורות.

"ריצ'רד פה?"

בן הדוד שלה הנהן. "בספרייה."

“ודוד קולדר?”
 דריל הנהן שוב.
 “טוב מאוד.”

בזמן הרכיבה הזעם שלה התגבש לתוכנית. זאת היתה תוכנית מגוחכת, אבל תוכנית. עכשיו היא תצטרך לשכנע את המשפחה לפעול על פיה. בספירה האחרונה מנה שבט מאר חמישים ושבעה איש, כולל הילדים. כמה מהמבוגרים הכירו אותה מאז שהיתה תינוקת. הם צייתו לאבא שלה. לגרום להם לציית לה יהיה סיפור אחר לגמרי.

סריס חשקה שיניים. היא ידעה שאם יש לה כוונה כלשהי לראות שוב את הוריה, היא חייבת לאחוז ביציבות במושכות שאבא שלה שמט, ועליה לעשות זאת לפני שהמשפחה תספיק לחשוב על זה ותתחיל להתווכח איתה. היא חייבת למנוע מהם להתפרק. החיים של ההורים שלה תלויים בכך.

סריס עלתה במדרגות. מיקיטה עלה בעקבותיה. היא עצרה ליד דודה מיוריד, שעמדה ליד הדלת. מיוריד כהת השיער וכהת העיניים היתה גבוהה מסריס בחמישה-עשר סנטימטר. היא קימצה במילים כאילו היו מים יקרים באמצע המדבר, אבל לא התקשתה להביע את עצמה באמצעות רובה הקשת שלה.

סריס הסתכלה עליה. את איתי?
 מיוריד הנהנה קלות.

סריס הסתירה אנחת רווחה, פתחה את הדלת ונכנסה.
 “אל תהססי,” מלמלה הרודה שלה מאחוריה. “תראי שאת מתכוונת לזה.”

הספרייה שכנה בסוף המסדרון. מאחר שהיתה החדר הגדול ביותר בבית מלבד המטבח, שימשה לעיתים קרובות כמקום התאספות למשפחה. בשלב הזה החדשות על היעלמות ההורים

שלה כבר התפשטו בכל קן החולדות. הספרייה תהיה מלאה. הדודות שלה, הדודים, בני הדודים. כולם חיכו לשמוע את צעדיה המתקרבים.

סריס נשמה נשימה עמוקה והתקדמה לאורך המסדרון, בלי לחשוב על עקבות הבוץ שהיא משאירה אחריה.

היא נכנסה לספרייה וקטלגה את כל הפרצופים המוכרים. דודה אמה, דודה פטוניה – או בקיצור דודה פיט – דוד רופוס, כולם בכיסאות; אריאן הרזה והבלונדיני היה שמוט על כיסא משמאל; קולדר, ששערו הכהה נראה פרוע, נשען על הקיר; חצי תריסר אחרים; ולבסוף, ליד השולחן, חיכה ריצ'רד, המבוגר מבין בני הדודים שלה, טיפוס גבוה וכהה בעל גינונים של כחול-דם.

כולם הסתכלו עליה.

סריס שמרה על קול חסר הטעמה. "האחים שיריל השתלטו על הבית של סבא."

דממת מוות מילאה את החדר.

"לגאר שיריל הראה לי שטר מכר של אחוזת סנה עם החתימה של אבא שלי."

"זה זיוף," אמרה דודה פיט. "גוסטב בחיים לא ימכור את סנה."

סריס הרימה יד. "אימא ואבא שלי נעדרים. לגאר אמר שהאנשים של היד לקחו אותם."

הפנים של ריצ'רד החווירו.

"המרגלים מלואיזיאנה?" קולדר קילף את גופו הרזה מהקיר. בניגוד להדרת הכבוד הקפואה שהקריין ריצ'רד, אחיו חי בשביל ליהנות. היו לו עיניים פראיות בצבע דבש, חישוק כסף באוזן אחת ופה שתמיד אמר משהו מצחיק או נמצא על סף חיוך, לפעמים בעודו נועץ להב בבטן של מישהו. ריצ'רד

חשב כמו גנרל, ואילו קולדר חשב כמו פושע, והיא נזקקה
נואשות לגיבוי של שניהם.

קולדר רכן קדימה ואור קשוח ואכזרי נצץ בעיניו. "מה
לעזאזל היד רוצה מאיתנו?"

"לגאר לא אמר. החל מרגע זה, הסכסוך פעיל באופן רשמי.
אני צריכה מתנדבים שירכבו אל דוד פיטר, אמילי ואנטואן.
אנחנו אוספים את כולם אל הקן. ומישהו צריך להזהיר גם
את אורו."

"אני אדאג לזה," אמר דוד רופוס.

"תודה." סריס היתה רוצה לדעת מה בדיוק לומר, אבל היא
תצטרך להסתפק במה שיעלה לה בראש. מתחילים. "אנחנו
חייבים לקחת בחזרה את הבית של סבא. דבר ראשון, ההורים
שלי נעלמו שם. אם יש איזשהם רמזים, הם יהיו בסנה. דבר
שני, אני לא צריכה לספר לכם שהמדמנה פועלת על מוניטין.
אנחנו חזקים רק אם האחרים חושבים שאנחנו חזקים. אם
נאפשר לבני שיריל להשתלט לנו על חתיכה מהשטח, אנחנו
יכולים כבר לארוז וללכת."

איש לא התווכח. עד כה מצוין.

"קולדר, כמה זמן יש לנו לערער על השטר?"

בן הדוד שלה משך בכתפיו. "אנחנו צריכים להגיש את
העתירה לבית הדין של המדמנה עד מחר בערב. תאריך הדיון
יהיה עשרה ימים עד שבועיים מאותו רגע."

"אתה יכול לעכב את זה?"

"אני יכול להשיג לנו יום, אולי יומיים."

השפתיים הצרות של ריצ'רד התעקלו בהבעה קודרת. "אם
נלך בערוצים המשפטיים, נפסיד. כדי לערער על השטר של
השירילים נצטרך את המסמך המקורי שמעניק את אחוזת סנה
לסבא. נצטרך את צו ההגליה שלו. אין לנו אותו."

סריס הנהנה. המסמך הזה ורבים אחרים אבדו לפני ארבע שנים בהצפה שכמעט הרסה את המחסנים. גם על זה היא חשבה בזמן שרכבה לכאן.

"אפשר להשיג עותק?" שאל אחד הבנים הצעירים יותר. "לא." קולדר נענע את ראשו. "כשלואיזיאנה מְגֵלָה מישהו הם מכינים שלושה עותקים של הצו. אחד מופקד ישירות בארכיון המלכותי, את השני לוקחים המרשלים שמלווים את הגולה ומוסרים אותו למשמר הגבול כשהם מגיעים לשוליים, ואת השלישי מקבל הגולה. משמר הגבול לא יהיו להוטים במיוחד למצוא לנו את הצו הזה. וממילא לא נצליח להתקרב מספיק כדי לבקש. הם יירו בנו ויתלו את הגופות שלנו על העצים לאורך הגבול."

"כל גולה נושא את הצו?" שאלה סריס.

"כל בגיר," אמר קולדר. "לאן את חותרת?"

"היו שני גולים בגירים, סבא וסבתא," אמר ריצ'רד. "הצו של סבתא לא היה בין המסמכים שנהרסו בהצפה. אני יודע את זה בוודאות כי עברתי עליהם. אז איפה הוא?" "אצל יו," אמרה דודה מיוריד.

סריס הנהנה. "בדיוק. כשדוד יו עבר לעולם השבור הוא לקח איתו למשמורת העתקים מאושרים של כל המסמכים בארכיון, כולל העותק המקורי של הצו של סבתא. אני זוכרת את זה כי אימא בכתה כשהיא נתנה לו אותו."

ריצ'רד צמצם עיניים. הוא היה הזהיר ביותר מכולם, השקול מכולם, זה שתמיד נשאר רגוע. לערער אותו היה קצת כמו לנסות לעצבן סלע. המשפחה כיבדה אותו. אם היא תשכנע אותו בתוכנית שלה, השאר יישרו קו.

"יו נמצא בעולם השבור," אמר ריצ'רד. "את לא יכולה ללכת לחפש אותו, סריס. לא עכשיו."

"אני אעשה את זה", אמר קולדר. "גם ככה אני זה שיוצא לשם לכל הסידורים."

"לא." הפלדה שיצקה לקולה גרמה לכולם למצמץ. נראה שאריאן רוצה לומר משהו אבל הוא סתם את הפה. "היתה סיבה לזה שאנשי היד לקחו..." סריס רצתה לומר את ההורים שלי אבל עצרה את עצמה. היא חייבת להוציא מהמשוואה את החלק האישי, אחרת הם יחליטו שהיא היסטרית. "את גוסטב וג'נביב. הם כנראה רוצים משהו מהם או מאיתנו. הם יתצפתו עלינו. בגלל זה אנחנו חייבים לכנס את כולם בבית המרכזי, לפני שהם יתחילו לחסל אותנו אחד אחרי השני."

"לוקח שלושה ימים להגיע לעולם השבור, וגם זה עם קיצורי דרך ועם רולפי טוב. מי שיצא עלול להיתקל בסוכנים של היד." סריס הסתכלה על קולדר. "אתה גנב, לא לוחם. אריאן חמום מוח מדי, דודה מיוריד לא מכירה את הדרך, למיקיטה אין מיומנויות הישרדות ואתה, ריצ'רד, לא יכול לעבור את הגבול לעולם המוזר. יש לך יותר מדי קסם. המעבר יהרוג אותך."

היא בחנה אותם. "אז רק אני נשארתי. הלכתי עם קולדר בפעמים האחרונות, אני מכירה את הדרך, ומכולנו – לי יש הסיכויים הכי טובים לצאת בחיים מקרב עם היד." ריצ'רד התלבט; היא ראתה את ההיסוס בעיניו. "הרגע איבדנו את גוסטב. אם נאבד גם אותך, נאבד את הלוחמת המבזיקה הכי חזקה שלנו."

"אז אני אצטרך לשרוד," היא אמרה. "אין לנו ברירה, ריצ'רד. אני אעזוב ברגע שקולדר יגיש מחר את הערעור ויהיה לנו תאריך לדיון בבית המשפט. אם אתה או מישהו אחר חושבים שיש דרך אחרת, אני אשמח לשמוע."

דממה ממושכת אפפה את החדר, ואז כולם דיברו בבת אחת. ריצ'רד שתק. סריס הסתכלה בעיניו הקודרות וידעה שניצחה.

מפגש ההחלפות הגדול של אזור הביצות נערך ליד פרת פלסטיק ענקית חבושה בכובע קש. ויליאם תיאר לעצמו שבמקור היתה הפרה שחורה-לבנה, אבל אחרי שנים בגשם וברוח היא דהתה לאפור חיוור אחיד. הוא בחן את אוסף הדוכנים והביתנים המאולתרים, שם נמכר כל דבר אפשרי – מבובות בד וקלפי בייסבול ישנים מנוילנים, לסטים של צלחות או סכינים צבאיים. מימין, מישהו צרח עד שהצטרד בניסיון למצוא קונה למכונת הקורבט שלו. משמאל, אישה כחושה בביתן מקושט בכד קטיפה עם ציור של אלביס רטנה ללא הפסקה מול צמד תוכי מקאו בכלוב. הציפורים, שהיו רטובות בגלל האוויר הלח, הצטופפו יחד וככל הנראה זממו לרצוח אותה אם הכלוב ייפתח אי-פעם.

זאת היתה האסטרטגיה הגאונית של המראה. ויליאם נד בראשו. להיכנס למדמנה מהעולם המוזר היה כמעט בלתי אפשרי: הגבול היה מלא מלכודות ומשמר לואיזיאנה פטרל לאורכו ללא הפסקה. לכן המראה שלחה אותו להתגנב מהדלת האחורית, דרך העולם השבור. ההנחיות שקיבל היו פשוטות: תגיע לעיירה הקטנה נְרִיטָה במדינת לואיזיאנה המקסימה.

תבקר במפגש ההחלפות הגדול של אזור הביצות. חכה ליד הפרה בשעה שבע בדיוק. מורה דרך יגיע לקחת אותך אל השוליים. תוכנית מעולה. מה כבר יכול להשתבש? אם למד משהו בשנות השירות הצבאי שלו, זה שכל מה שיכול להשתבש, אכן ישתבש. בעיקר בהתחשב בכך שמורה הדרך לא היה אחד מהאנשים של המראה.

קבצנית התקרבה ונעצרה ליד הרגליים האחוריות של הפרה. שכבת טינופת הסתירה את פניה. היא היתה לבושה מעיל צבאי בלוי ומלוכלך שבטח היה שייך פעם לחייל כלשהו בעולם השבור. כובע צמר שחור הסתיר את השיער שלה. מכנסי הג'ינס המטונפים שבצבצו מתחת למעיל היו תחובים בתוך מגפיים טובים להפתיע. הריח שלה אפף אותו. ניחוח חמוץ, כאילו התגלגלה בערמה ישנה של ספגטי. מי יודע, אולי גם היא נמצאת בדרכה לשוליים, והוא יצטרך להריח את ריח רוטב העגבניות המקולקל הזה לאורך כל המסע. ביום ראשון האחרון הוא צפה בערוץ ההיסטוריה בסרט תיעודי על השפל הגדול, והיא היתה מתחרה בהצלחה בכל אחד מהנוודים שראה שם.

המצב רק הלך והשתפר, ולא היה לו את מי להאשים מלבד עצמו. ברגעים אלה ממש הוא היה יכול לשבת בקרוון שלו ולשתות קפה טוב. אבל לאאאא, הוא היה חייב להיות גיבור. אנשי המראה העבירו אותו קורס מזורז בן ארבעה ימים ולימדו אותו על המדמנה, על הצוות של ספיידר ואיך להשתמש בכאלף אביזרים שדחפו לו לתרמיל. היה לו זיכרון כמעט מושלם. כל הילדים משני-הצורה באקדמיית הוק אומנו בשינון. הם נועדו להיות חיילים, ולכן נדרש מהם לזכור מפות ויעדים. והזיכרון שלו היה יוצא דופן אפילו יחסית למשנה-צורה.

מתוך הרגל, המשיך ויליאם להתאמן גם בשוליים; הוא שינן אקראית דברים שקרא וראה בעולם השבור, החל מקטלוגי נשק ועד לסרטים מצוירים, והיה מסוגל לדקלם את מאה העמודים הראשונים של ספר ממוצע אחרי שקרא אותו פעם אחת. אבל כמות המידע שאנשי המראה דחסו לו לראש אימצה אפילו אותו, ועכשיו המוח שלו זמזם כאילו דבורי רפאים בנו לו כוורת בראש. בסופו של דבר המוח שלו יעכל את המידע, ואז או שהוא יזכור אותו לתמיד או שיאפשר לעצמו לשכוח אותו, אבל נכון לעכשיו הוא עשה לו חתיכת כאב ראש.

איש כבן ארבעים יצא מתוך הקהל וצעד לכיוון הפרה. שערו האפור היה מעוצב בתספורת שהיתה אמורה להיות מאלט אלמלא הקריח, והוא גרר את רגל שמאל בצליעה קלה. היו לו מכנסי ג'ינס שחורים, חולצת טריקו שחורה, חולצת פלנל אפורה ורובה רמינגטון. מהמקום שבו עמד ויליאם זה נראה כמו 7400, אבל הוא יצטרך לראות אותו מקרוב יותר כדי להיות בטוח.

האיש עצר במרחק כמה צעדים ממנו ובחן אותו. ויליאם זקף סנטר ונעץ בו מבט אדיש. הוא נראה לו טיפוס בעל יוזמה. מישהו שיהיה מוכן לשסף לו את הגרון בשנתו בשביל חבילת טישו.

האיש פנה אל האישה, בחן אותה מלמטה עד למעלה וירק אל העשב. "לשוליים?"
 "כן", אמר ויליאם.
 האישה הנהנה.

כן, הוא הולך לבלות את הימים הקרובים בחברת הצחנה המלבבת הזאת. יכול להיות גרוע יותר. לפחות לא היה לה ריח קיא.

"אני וְרָן. בואו איתי."

ורן התרחק בצליעה ממקום המפגש אל הצמחייה. הקבצנית הלכה בעקבותיו. ויליאם העמיס את התרמיל על הגב והלך אחריהם.

אחרי עשרים דקות של צעידה בצמחייה הוא הרגיש את הגבול. שָׁעַר העורף שלו סמר.

ורן הסתובב. "אז זאת העסקה. אנחנו חוצים לשוליים כאן. אם תמותו במעבר, זאת הבעיה שלכם. אל תצפו שאני אעשה לכם החייה או משהו כזה. אם תצליחו לעבור – יש לנו מסע של יומיים בביצות. שניכם שילמתם חצי מראש. את החצי השני תשלמו כשנגיע לסיקְטְרִי. אם תעשו לי בעיות אני אירה לכם בתחת בלי למצמץ. אם תשנו את דעתכם ותרצו לרדת מהסירה, אתם תרדו בביצה. אני לא חוזר אחורה ואני לא מחזיר כסף. זה ברור?"

"ברור מספיק," אמר ויליאם.

האישה הנהנה.

ורן הסתכל עליה ועיקם את הפרצוף. "את אילמת או משהו? טוב, לא משנה, זה לא העסק שלי." הוא הסתובב ונכנס אל הגבול. הנה זה בא. ויליאם נדרך לקראת הכאב הצפוי והלך בעקבות האישה.

כעבור שלושים שניות מייסרות שלושתם עמדו כפופים מהצד האחר וניסו להסדיר את הנשימה.

ויליאם הזדקף ראשון, ואז ורן. האישה נשארה כפופה ושאפה שאיפות אוויר קטנות וכאובות. ורן פנה מבעד לצמחייה לכיוון שבו, על פי קולות המים הזורמים, עבר נחל.

הקבצנית לא זזה. יותר מדי קסם בדם.

"את בסדר?" שאל ויליאם.

היא הזדקפה באנקה, נדחפה מעבר לו והלכה בעקבות ורן.

על לא דבר. בפעם הבאה הוא לא ידחוף את האף המחורבן שלו.

הוא נדחק בין הצמחים וכמעט נפל למים. נחל צר התמשך מולו. מימיו השקטים נראו כמו תה כהה, אבל צלולים. עצי ברוש ענקיים בעלי גזעים עבים ונפוחים צמחו משני עברי הנחל. הם היו צפופים, כאילו עמדו על המשמר, ושורשיהם המסוקסים קיבעו אותם אל הבוץ. ליד העץ הקרוב ביותר חיכה להם ורן על סירה גדולה, רחבה ושטוחה, שצבעה מתקלף ודופנותיה חבוטות. בית הגה מעץ תפס את רוב המקום, אם כי בהיעדר קיר קדמי ואחורי הוא לא היה תא של ממש ושימש בעיקר כמחסה מהשמש. שני חבלים השתלשלו מחרטום הסירה אל תוך המים.

"אין מנוע?" שאל ויליאם ועלה על הסירה.

ורן העיף בו מבט ששמור למוגבלים שכלית. "אתה לא מהשוליים, הא? קודם כול, מנוע עושה רעש אז כל הביצה תדע איפה אתה, ושתיים, סירת מנוע זה דבר יקר. האנשים פה יירו בך בשביל משהו כזה."

ורן הרים את החבלים. שני ראשים תאומים, מחוברים לצווארים ארוכים ומפותלים, בצבצו מהמים כמו שתי מפלצות מלוך נס שצימחו איכשהו ראשי לוטרות.

"הנעת רולפים," אמר ורן. "תשאיר את הידיים המחורבנות שלך בפנים ואל תתקרב לצדדים. המדמנה מלאה אליגטורים, ורובם גדולים יותר מהסירה הזאת. אם הם יראו את הצל שלך על המים הם ינגחו בסירה כדי להגיע אליך. ואני לא קופץ למים להציל אותך."

הוא הצליף במושכות ומצמץ בשפתיו. הרולפים צללו והסירה יצאה לדרך וגלשה על פני המים הכהים אל לב הביצה.

*

ויליאם נשען על קיר בית ההגה והשקיף על הביצה. אילו מישהו היה שואל אותו אתמול בבוקר איך נראה הגיהינום, הוא היה אומר שהוא לא יודע. אחרי עשרים וארבע שעות בביצה היתה לו תשובה. הגיהינום נראה כמו המדמנה.

הסירה הזדחלה לאורך הנהר בין גושים צפופים של צמחייה וסוף. במרחק היתמרו עצי ברוש בעלי גזעים מנופחים ועצומים במידה מגוחכת, ונראו כמו גברים זקנים עם כרס בירה שמשתופפים בבוץ. הזריחה היתה צפויה חצי שעה לאחר מכן, והשמיים והמים קרנו באפור חיוור של מטבע שחוק.

ויליאם שאף עמוקות וחש את טעם הריחות בלשונו. לתזוזה הקלושה של האוויר שנחשבה לרוח במקום הזה היה ריח אצות, דגים ובוץ. החושים שלו שבו והתחדדו בשוליים, והשילוב בין הצחנה שעלתה מערבוביית הבוץ, הרקב והמים ובין החום הכבד עורר בו רצון לנשוך מישהו רק כדי לפרוק קצת תסכול.

התנודה המתמדת של הסירה עלתה לו על העצבים. זאבים אמורים ללכת על קרקע מוצקה, ולא על קונכיית הפיברגלס המטופשת הזאת, שהתעקשה לנוע ולהתנדנד בכל פעם שהרולפים יצאו לשאוף אוויר. לרוע המזל לא היתה כאן הרבה קרקע מוצקה: הגדה היתה מרק של בוץ ומים. כשהם עגנו ללילה והוא ירד אל מה שנראה כמו קרקע יציבה, המגפיים שלו שקעו בבוץ עד הקרסוליים.

הוא העביר את הלילה על הסירה. לצד מלכת הספגטי. ויליאם העיף מבט בקבצנית. היא ישבה מולו, מכונסת בתוך עצמה. הצחנה שלה החריפה במהלך הלילה, כנראה בגלל הלחות. עוד לילה כמו האחרון, וייתכן שהוא יישבר ויטבול אותה בנהר רק כדי לטהר את האווירה.

היא ראתה שהוא מסתכל עליה. עיניים כהות בחנו אותו
בבוז קל.

ויליאם רכן קדימה והצביע על הנהר. "אני לא יודע למה
התגלגלת ברוטב עגבניות," הוא אמר בנימה חשאית. "לא
ממש אכפת לי. אבל המים האלה לא יזיקו לך. תנסי לשטוף
את זה."

היא הוציאה לו לשון.

"אולי אחרי שתהיי נקייה," הוא אמר.

העיניים שלה נפערו. היא לטשה בו מבט ממושך. ניצוץ
מטורף קטן ניצת בקשתיות עיניה הכהות. היא הרימה אצבע,
ליקקה אותה ושפשפה קצת לכלוך מהמצח.
מה עכשיו?

הבחורה הראתה לו את האצבע המוכתמת שלה וקירבה את
ידה באיטיות לכיוון הפרצוף שלו.

"לא," אמר ויליאם. "קבצנית רעה."

האצבע המשיכה להתקרב.

"תיגע בי ואני אשבור לך אותה."

משהו התזז מים לפנייהם. שניהם הסתכלו על הנהר.

גל קימט את פני המים במרחק כמאה מטרים מהם.

הבחורה הסתכלה על המים בעיניים מצומצמות.

שוב נראתה אדווה קלה במים. המים עלו וירדו. משהו
שחה במהירות לעבר הסירה.

"כרישים!" הבחורה זינקה לעבר ורן.

הוא הסתכל עליה בפה פעור.

"כרישים, חתיכת אידיוט!" היא הצביעה על המים.

אדוות פילחו את פני המים. סנפיר ענקי הגיח מהם. סנפיר
שני צץ בעקבותיו.

ורן חטף את התרמיל שלו ושלף ממנו רימון. ויליאם תפס

את הבחורה והשליך אותה על קרקעית הסירה כדי לגנון עליה.

הרימון צלל במים. קול רעם הכה באוזניו של ויליאם. גל ההלם התגלגל על עורו. הסירה נטתה על צידה. הוא הסתובב במהירות והספיק לראות את ורן קופץ אל הנהר ופותח בשחייה אל הגדה.

הכרישים המשיכו להתקדם לעבר הסירה. לא נראה שספגו נזק כלשהו. הדג המוביל עלה לפני המים וחשף לעיניהם רכס לוחות גרמיים עבים אשר כיסה את גבו כמו שריון. היצור הארוך היה גדול יותר מהסירה.

הרולפים הרגישו שהכרישים מתקרבים והשתוללו בתנועות עזות שהעלו קצף במים. שני החבלים שבהם היו קשורים לסירה נמתחו ומשכו ביתדות המתכת המקובעות לחרטום. הסירה עלתה וירדה.

הבחורה התכופפה אל החבלים. סכין קטן הבזיק. ויליאם שלף מהנרן את הסכין הצבאי הכבד שלו. "חכי". היא נסוגה לאחור והוא חתך את החבל בתנועה אחת. הרולפי קפץ מהמים ואז צלל לעומק. מהר, דחק בו ויליאם. מהר.

הוא חתך את החבל השני. החבל החתוך הצליף באוויר והרולפי השני עלה לפני המים במזרקה של קצף. מלתעות ענקיות פילחו את הקצף. שיני כריש משולשות הבזיקו וננעצו בגוף הרולפי. היצור צרח. גם הבחורה צרחה והלמה באגרופה על המעקה. ויליאם חשק שיניים.

הכריש תלש גוש בשר מדמם מגוף הרולפי. ויליאם שלף רובה קשת מהתרמיל שלו ולחץ על כפתור השחרור. זרועות נפתחו מהגוף בקול נקישה קל. זה היה הדגם החדיש ביותר מהסוג הקטן, באורך שלושים סנטימטר בלבד,

והוא קיבל הנחיה מפורשת להשתמש בו רק אם לא תהיה שום ברירה אחרת. ויליאם הסיט את השרוול שלו וחשף אשפת חיצים עשויה עור, מהורקת אל אמת היד. הוא שלף חץ, טען את רובה הקשת בתנועה אחת חלקה, כיוון אל הכריש וירה. כוכב לבן פילח את חלל האוויר. החץ ננעץ בין זימי הכריש. ראש החץ הבזיק באור ירוק ואז התפוצץ בפעימת קסם. הכריש שוגר מעלה אל מחוץ לנהר – פיו השחור נפער ודם ניגר מהחור בצד ראשו – ואז התרסק על גבו. הכריש הנותר התנגש בו וסחרר אותו. דם געש במים. הרולפי התרחק במהירות ונמלט על חייו.

הכריש הפצוע התחבט וצלל במים. חברו צלל בעקבותיו. הסירה הזדחלה בזרם.

ויליאם נשם נשימה עמוקה. ריגוש הקרב עדיין זימר בעורקיו והבעיר את דמו. הוא הרגיש מלא חיים – חיוניות שפיעמה בו בעוצמה שכמוה לא חש כבר שנתיים. הזקנה צדקה. הוא שכח מי הוא. הוא זאב קטלני. "תודה רבה," אמרה הקבצנית. "נדפקנו לגמרי!" הכריז ורן מהגדה.

הסירה נסחפה עם הזרם במהירות של חילוון פצוע. ורן לא התקשה לעמוד בקצב למרות הצליעה שלו. "אלה כרישי עצם. מהסוג העתיק. הם מגיעים לפה לפעמים מהעולם המוזר ונלכדים בכיזה. הבני זונות מתים תוך שבוע-שבועיים בגלל המים המתוקים, אבל עד אז הם עושים מספיק נזקים. זה נגמר."

תחתית הסירה החליקה כנגד הבוץ ועצרה. כשנים-עשר מטרים הפרידו בינם לבין ורן, שעמד על הגדה הקרובה ביותר.

"מה זאת אומרת זה נגמר?" שאל ויליאם. "זה ייגמר כשתביא אותי לסיקטרי."

ורן לטש בו מבט. "אתה דפוק או משהו? אין לנו רולפים, זאת אומרת שאין לנו אמצעי הנעה ואנחנו לא יכולים להתקדם. ייקח לנו ימים להגיע לסיקטרי ברגל."

בשולי שדה הראייה של ויליאם, הקבצנית גלשה אל המים. היא עשתה את זה בדממה, בלי שום נתז מים, ואז צללה. אפילו האוזניים הרגישות שלו לא הבחינו אלא בצליל הקל ביותר. למלכת הספגטי יש כישרונות חבויים. מה לעזאזל היא עושה?

"תסתכל מסביב, בן אדם!" ורן נופף בזרועותיו. "אנחנו לא בפארק. הביצה הזאת תהרוג אותך. העולם השבור נמצא במרחק יום אחד מכאן בסירה ובערך שלושה ברגל." כל דבר שיכול להשתבש... "לא נראה לי." ויליאם החדיר לקולו נהמת איום קלה. "שכרתי אותך להביא אותי לסיקטרי. לשם אנחנו הולכים."

ורן תפס את הרובה שלו. "תרד מהסירה שלי, חתיכת מפונפן מהמוזר."

ויליאם הרים את רובה הקשת שלו. "אל תהיה טיפש." ורן גיחך בכוז. "אתה לא הולך לפגוע בי עם הצעצוע הזה..."

דמות כהה הגיחה מבין הקנים שמאחורי ורן. להב דק ובוהק באורך שלושים סנטימטר נצמד אל הגרוגרת שלו. ויליאם מצמץ. תנועה חלקה מאוד.

הקבצנית רכנה אל אוזנו של ורן ולחשה משהו. האצבעות של ורן נפתחו. הרובה נפל אל הבוץ בקול התזה רטוב.

הקבצנית הרחיקה את הלהב. ויליאם חשף שיניים.

הבחורה הזאת היתה צרות צרורות. יופי בשבילה, גרוע מאוד בשבילי.

"אני לא אשכח את זה! בחיים לא. חכי ותראי," צעק ורן בזמן שהתרחק משם בצליעה מהירה.

הקבצנית תפסה את הרובה ברגלה והעיפה אותו בכעיטה למעלה אל ידיה. קנה הרובה פנה אל ויליאם. "אתה על הסירה שלי."

את צוחקת. "את מוזמנת לקחת את הסירה. את מוזמנת לקחת את כל הביצה המחורבנת הזאת מבחינתי. אחרי שאני אגיע לסיקטרי."

"זה רובה קשת ממש נחמד," אמרה הבחורה. "ואתה מאוד טוב איתו. אבל אני אספיק לירות כך פעמיים בזמן שייקח לך לטעון אותו."

ויליאם חשף שיניים. "רוצה לכדוק?" היא גיחכה. "אתה בטוח שאתה רוצה להסתכן בירייה? הקליע הזה יעשה חור מאוד לא נעים בחזה שלך." ויליאם שלף חץ נוסף מאשפת החיצים.

הבחורה כיוונה לשמאלו ולחצה על ההדק. קול נקישה רפה הדהד בביצה. היא בדקה את הרובה וקיללה.

"רוקנתי אותו אתמול בלילה בזמן ששניכם ישנתם." ויליאם כיוון אליה את רובה הקשת. "ורן לא נראה לי בן אדם מהימן במיוחד. נראה שהסירה נשאת אצלי."

היא הורידה את הרובה. "אפשר לשאול לאן אתה מתכוון להגיע עם הסירה החדשה שלך?" "לסיקטרי."

"ובאיזה כיוון אתה חושב שזה נמצא?" ויליאם קפא. הנחל התעקל לפחות חמש-שש פעמים עד כה. הוא ידע שהישוב נמצא איפשהו לאורך הזרם, אבל לא

היה לו מושג איפה בדיוק. למראה לא היו מפות של האזור, והחלקים מהביצה שכן מיפו נראו כמו מבוך של נחלים קטנים, בריכות וגדות בוץ.

"אני מבין שאת יודעת איך מגיעים לסיקטרי."
היא חייכה. "כן. כדאי לך לשכור אותי כמורת דרך. או שאתה מעדיף להתברבר במדמנה בשבועיים הקרובים."
היא צודקת. ויליאם העמיד פנים שהוא שוקל את העניין. "לשכור אותך? נראה לי שהזכות לשוט בסירה החדשה שלי אמורה להספיק."

"עשינו עסק." היא התחילה להתקדם לעבר המים.
"להצעה שלי יש כמה תנאים."
הבחורה גלגלה עיניים.
"אחת, אם את חושבת לשסף לי את הגרון, תשכחי מזה. אני יותר מהיר ויותר חזק ממך, והשינה שלי לא עמוקה."
היא משכה בכתפיה. "אין בעיה."
"שתיים, את תתרחצי בהזדמנות הראשונה שתהיה לך."
"עוד משהו?"
ויליאם הרהר. "לא, נראה לי שזה הכול."
הבחורה פילסה דרך במים, עלתה אל הסירה ופשפשה בתא החרטום.

ויליאם צפה בה.
היא שלפה צרור גדול עטוף בבד גם וגררה אותו הצידה.
"מה זה?"
"סירה מתנפחת. לכל מי ששט פה יש כזאת רק ליתר ביטחון." היא טפחה על הסירה הגדולה יותר. "את זאת צריך לרתום לרולפים. היא כבדה. הסירה המתנפחת קלה ונוכל לסחוב אותה אם נצטרך."
היא התירה את החבלים שהידקו את הבר, חיטטה בצרור –

ואז קיללה. "חתיכת קמצן. אין סירה מתנפחת – הוא דחף לפה את שק השינה שלו." היא נעמדה, בהתה רגע ממושך בבית ההגה, ואז משכה ביריעת הבד שהיתה פרושה על הגג. "אתה מתכוון לעזור לי, כבוד הלורד מהמוזר? אתה יכול כמובן לשבת על התחת שלך בזמן שאני מזיעה, אבל זה ייקח כפול זמן."

הוא אחז בקצה היריעה הקרוב אליו ומשך. בד ההסוואה הוסט וחשף סירה שטוחה בעלת חרטום מרובע הקשורה לגג של בית ההגה.

"פונטית." הקבצנית נאנחה. "נצטרך לדחוף אותה במוט כמו באטו."

לוויליאם לא היה מושג מה זה באטו או פונטית, אבל לא היה לו אכפת. זאת סירה והיא מסוגלת לצוף, ככה שהיא מסוגלת גם להביא אותו לסיקטרי ולסוכן של המראה שחיכה לו שם. הוא חתך את החבל שקשר את הסירה הקטנה אל הגג.

"אני ויליאם."

"סריס," אמרה הקבצנית. "גם לי יש תנאי."

הוא העיף בה מבט.

"בלי לשאול שאלות," היא אמרה.

מעניין. ויליאם הנהן. "מתאים לי."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן